

AŽ zomrie posledný Indián
 AŽ padne posledný strom
 AŽ vymrie posledný živočíšny druh
 AŽ sluko navždy zmizne za mrakmi
 AŽ nebude čo dýchať
 AŽ oceány zaplavia nížiny
 AŽ púšť ovládne oázy
 AŽ deti nepoznajú sluko, stromy a nebo

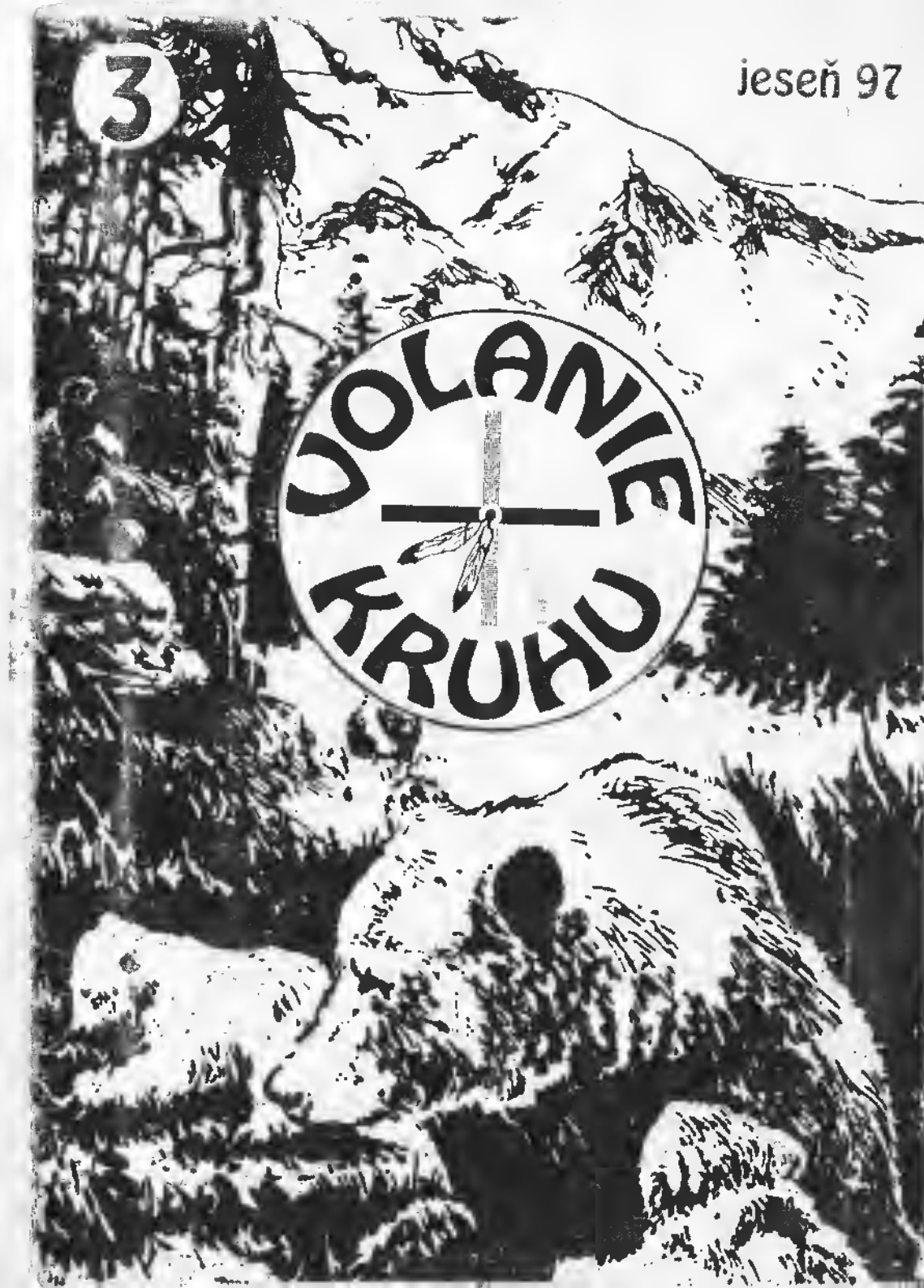
POTOM SA SVET ZASTAVÍ a TY zistíš,
 že všetko čo si kedy robil a ako si žil
NEMALO ZMYSEL

AŽ média zničia slobodnú ľudskú myseľ
 a ani ty
NEBUDEŠ CHIEŤ MYSLIEŤ

AŽ deštrukcia dosiahne kritické hranice
 a bude jasné, že
ŽIADNY BOH NEPOMÔŽE

POTOM SA SVET ZASTAVÍ a MY
 všetci zistíme, že všetko čo sme kedy robili
 a ako sme žili
NEMALO ZMYSEL

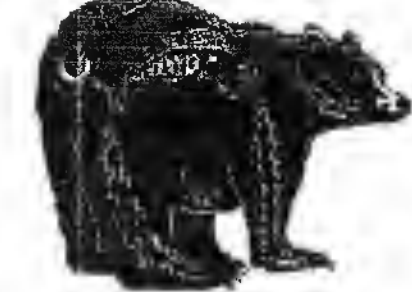
ZMYSEL
 ĽUDSKEJ
 EXISTENCIE
 JE
 INÝ !!!

Ako vidíš po dlhej odmlke vyšlo aj tretie číslo Volania kruhu. Už viaceri sa ma pýtali, či som sa na to vykašlal, alebo čo. Pravda je taká, že som si radšej užíval lela, než by som ťukal do počítača. A tak aj keď som mal zhruba rozmyslené, čo by malo v trojke byť už začiatkom lela, dostal som sa k tomu až v septembri. Mám za sebou super leto, dosť veľa som cestoval a podarilo sa mi spoznať mnoho super ľudí. Začalo to ešte v júni dvojtýždňovým kurzom Permakultúry, cez všetky akcie, výborne stretnutie u Marliny na Podlyscí, euroindiánsky tábor až po návštevu na Žainove v septembri. Medzitým som aj niečo pohudel doma, ale ani vtedy sa mi nejaký nechcelo písať. Preto dostávaš toto číslo po asi polročnej odmlke. Dost' sa za ten čas zmenilo, ale aj nezmenilo. Dost' veľa nového som sa za ten čas dozvedel, veľa toho zažil, na mnohé veci sa pozierám trochu inak a az čas ukáže či v lepšom, alebo v horšom. Práve som prekonal jedno dosť krízové obdobie. Niektoré mi ne moc blízky odišiel veľmi ďaleko a bol som z toho dosť na dne. V súčasnosti je to už vďaka v pohode, radosť zo života a sila sa vracia. Svet je napriek tomu všetkému čo sa v ňom deje krásny. Len sa neteba poodať.

Aj toto číslo sa nesie zhruba v takom duchu, ako tie predošlé. Snažím sa naďalej o hľadanie hodnôt, ktoré sme stratili a ktorých absencia má podľa mňa za následok, že naša Zem vyzerá tak ako vyzerá. Nie je to úplne odmietnutie osobnej, vedeckej, filozofickej atď reflexie súčasného status quo, ako zaliť konečnej fázy vývoja ľudstva ako som sa dočítal v jednom liste. Nepodnietam súčasný svet ako celok. To, že dost' píšem o prírodných národov je preto, že ich poznanie je v súčasnosti dosť neznáme a podľa mňa majú stále čo povedať. Snažím sa len ukázať to, čo mi tu dosť chýba. Netvrdím, že musíme všetci žiť tak ako žili oni a v súčasnosti to ani nie je možné. Ale ich pohľad na svet, na živé tvory a celý vesmír mi je ďaleko bližší ako matematické zákony fyzikov, ktorými sa snažia vysvetliť dokonca aj také veci ako sú city a pododhne. Takisto tieto veci som sa musel ako vysokoškolský učiť a stále sa ich aj učím. Ale to neznamená, že ma to naplňa. A nemyslím si, že súčasný technokratický trend vývoja je tou správnu cestou do budúcnosti. Ale vývoj nie je priamočiary, je skôr podolný špirála. Tento nový záujem o poznanie prírodných národov nie je návrat na to isté miesto, ale skôr o obrátku vyššie. Nemá význam preberať od nich všetko. Takisto mali svoje tenisté stránky. Napríklad niektoré prejavy krutosti voči ľuďom, ale aj zvieratám ma dosť zarážajú. Treba si skôr vybrať to čo je hodnotné a zosúladiť to so životom v dnešnom svete. Ide skôr o pokračovanie ich duchovných hodnôt, než o nekritické prebratie. V súčasnosti sa dokonca rozhodli strážiť poznania vieracerých indiánskych, ale aj Laponských a iných kmeňov vyniesť svoje poznatky na svetlo sveta. Tvrdia, že naša Zem je v takej kríze a duchovnosť ľudstva netoľko upadá, že prišiel čas aby svoje učenie, predtým udržiavané pár vyvolenými spriatelmi ľudstvu. Tak isto najnovšie poznatky či už fyziky, biológie, psychológie, alebo iných odborov vedy zisťujú to, v čo oni verili už dávno.

Ale späť k časopisu. Mrzelo ma, že v ňom je málo praktických rád čo robiť, ale ani sám som toho moc nevedel. Podarilo sa mi ale nájsť pár dosť dobrých návodov na rôzne veci, ktoré sa mi aj veľmi osvedčili a verím, že pomôžu aj vám. Je v ňom tiež pomerne rozsiahly materiál o automobilizme. Možno sa Vám niektoré výroky budú zdať až prehnane ale aj tak si myslím, že je to veľmi zaujímavé a komplexné zhrnutie vplyvu áut na spoločnosť. Ak by sa niekomu chcelo, mohli by ste rozkopírovať pár kusov a šíriť to medzi ľuďmi. Takisto verím, že vám poslúži ten prehľadný kalendár s vysvetlením sviatkov v strede. Nechcel ba som na druhej strane moc časák plniť laktami čo sa kde stalo, kde bola aká katastrofa a podobne. To sa môže dočítať hocikde. Skôr by malo ísť o zamyslenie prečo to tak je a ako sa tomu vyhnúť. Tak isto by som už moc nechcel písať o prírodných akciách, ich potrebe a podobne. Tie ľeba konať a nie o tom hovoriť a písať. Vo všeobecnosti má VK viac strán a je aj písaný menším písmom, aby sa čo najviac toho zmestilo. Je dosť problém s kopírovaním a preto sa snažím to dosť natlačiť. Takisto sa tým šetrí lesy. Novinkou je tiež cena 10 SK/ČK. Rád by som ho dával za dobrovoľnú cenu, ale vrátila sa mi živá časť peňazí a ako študent zrovna nie som miliónár a nemôžem si to jednoducho dovoliť. Takisto je to problém ak chcem osloviť čo najviac ľudí. Z tohto čísla by malo byť už 300 kusov, čo už je nezvláduteľné financovať nenávratne. Preto vás prosím posielajte naspäť peniaze za časák aj poštovné. Ako ste si už možno všimli zmenila sa adresa. Viedlo ma k tomu viac dôvodov. Jedným bolo, že tá adresa nebola na mňa a trvalo mesiac aj viac než sa mi tie dopisy dostali do rúk. Okrem toho viem určite o jednom dopise ktorý vôbec nedošiel a možno vás bolo aj viac. Je dosť možné, že adresa Zásahu je kontrolovaná. Ďakujem vám všetkým, ktorí ste napísali. Dodáva mi to chuť robiť ďalšie čísla. Vďaka za kritické postrehy. A; keď s každým by som vedel polemizovať, na každom bolo niečo pravdy. pohľad zo strany ktorá ma nenapadla a preto ma dosť obohatili. Bol by som rád ak by ste niekto chcel poslať nejaký príspevok do ďalšieho čísla. Bude aspoň pestrejšie a nebude odrážať len môj pohľad.

Na záver by som chcel poďakovať Zelenému kruhu, Martinke, Jane za článok, Bodovi za pomoc, Matúšovi za disto, slovenským Indiánom, Končkovým a ďalším permakultúrnym nadšencom, ľuďom z Podlyscí, típkom z Vegetky, všetkým vám ktorí ste sa ozvali a mnohým ďalším ktorí tu nie ste napísaní, ale myslím aj na Vás.

Majte sa všetci krásne

Ondro

Kontakt:
M Dolník
VOLANIE KRUHU
Posle resante
850 00 Bratislava

Prosim,
širte ďalej!

INFORMÁCIE O AKCIÁCH

DEMONSTRÁCIA PROTI FAŠIZMU A PRÍCHODU J. M. LE PENA

Dňa 18.9.1997 sa uskutočnila o 15.30 na Koltárovom námestí Demonštrácia proti fašizmu, príchodu Le Pena na Slovensku, ako i samotnej politiky SNS. Táto akcia bola organizovaná Anarchistickou Federáciou a Antifašistickou akciou. Zúčastnilo sa jej okolo 50 až 60 mladých ľudí, ktorí sa neľali prísť vyjadriť svoj nesúhlas s fašizmom. Po prejave Anarchistickej Federácie sa demonštrácia pripojila k ďalšej akcii poriadanej proti príchodu Le Pena. Tá sa konala o 16.00 hod. pred sídlom SNS na Šafárikovom námestí, kde Le Pen mal byť oficiálne prijatý. Táto akcia bola organizovaná iniciatívou Demokrati Spoločne Proti Fašizmu. Za pokriku „súť fašizmu“ dorazila skupina antifašistov na Šafárikovo námestie, kde už bolo okolo 400 ľudí. Celá demonštrácia sa niesla v hlučnom duchu za pokriku hesiel na nariadených proti fašizmu, SNS a Le Penovi. K veľkému vynechovaniu davu antifašistov došlo po zvesení transparentu „Fašizmus preč zo Slovenska“ z budovy politickej strany SNS, strany, ktorá bola pozývateľom J. M. Le Pena na Slovensko. Príchod vodcu NF do sídla SNS v Bratislave bol ohlásený na 17.00 hod. Na miesto neho prišiel člen SNS Möric, ktorého pred rozrúreným davom ochránila polícia. Provokácie prišla i zo strany naziských. Za doprovodu polície a hádzania rajón a kamienov od antifašistov opustili miesto konania demonštrácie, ktorá sa napokon rozpustila po 17.30 hod.

ŽILINA 19. 9. 1997

Do programu Le Pena patrila i návšteva mesta Žilina, ktorej starostom je jeho pozývateľ a zároveň predseda strany SNS Jan Slota. O 13.00 hod. prišiel na Radnicu, kde ho Slota privítal slovenským zvykom. I tu prevádzala vodcu NF protestná demonštrácia organizovaná Antifašistickou akciou a Anarchistickou Federáciou, ktorej sa zúčastnilo okolo 50 antifašistov. Po odchode antifašistov mestom sa demonštrácia zastavila pred hotelom Slovakia, kde sa v tom čase zdržoval Le Pen spolu so Slotom. Krátko po prejavocho A.F.A. a AF došlo k incidentu s naziskinheads, ktorí hodili do demonštrátorov dymovnicu, pričom spôsobili zranenie jednému z demonštrujúcich. Podľa AFA informácii došlo k porušeniu doho-

dy medzi policiami a naziskinheads o neuločení naziských na antifašistov počas protestu. Demonštrácia sa nakoniec presunula pred Mestský úrad, kde bol míting Le Pena s prítvržencom SNS, ktorého sa mimo iných narodenov zúčastnili i niektorí členovia naziskinheadskej scény.

PROTEST PROTI STAVBE PUMPY

9.5.1997 vyvesili aktivisti združení Za čistú patrónku, Slobodnej alternatívy a Za matku Zem na protest proti plánovanej stavbe pumpy Aial na Brnianskej ulici (pokračovanie diaľnice z Brna smerom k hlavnej stanici) transparent „Viac slonov, menej pump“ o rozmeroch 5x10 m na múr pri tejto ceste. Pumpa má stáť pri tejto štvorprúdovej ceste, po ktorej denne aj bez toho prejde 50000 áut. Okrem toho o 500 m ďalej sú ďalšie štyri pumpy. Nahradila by aj tu trochu zelene, ktorá tam je a pridala by ešte aj hluč a znečistenie štartujúcich vozidiel.

SOLIDARITA S V. JEŽOM

Antifašistická akcia Bratislava robí benefit pre blanenského anarchistu a antifašistu V. Ježa, ktorý je väznený za ilegálne prechovávanie strelných zbraní a dvojnásobný pokus o vraždu, keď v sebe obranne postrelil naziskinheada. V súvislosti s jeho väznením mu A. F. A. Bratislava vyjadruje solidaritu a snaží sa získať finančné prostriedky prostredníctvom predaja pohľadníc, ako i tohoto spravodaja, ktorý sa bude predávať za dobrovoľný príspevok pre V. Ježa. Všetky získané peniaze sa posielajú V. Ježovi na zaplodenie obhajoby v jeho súdnom konaní. Celková odhadovaná suma na obhajobu je okolo 100 000 Kč. Prielo vás zároveň vyzývame k solidarite s V. Ježom, ktori môžete vyjadriť podporu listami a poskytnutím finančných prostriedkov, ktoré sú potrebné na jeho obhajobu, ako i inými aktivitami.

Adresa obvineného: Václav Jež (19.8.1976), PU 1 PS 37, 601 29 Brno, (pošta pre V. Ježa je kontrolovaná) Adresa, kam môžete poslať peniaze: ČSAF, P.O. BOX 5, 15006 Praha 58

ASOCIÁCIA PERMAKULTÚRY (CS)

Vznikla za účelom uvádzania PK do života, umožnenie spolupráce ľudí, šírenie jej myšlienok a tiež zabezpečovania a šírenia nových informácií. Na jej adrese sa môžete tiež dozvedieť o prípravo-

vých permakultúrnych kurzoch. Z vlastnej skúsenosti môžem povedať, že určite stojí zato. Adresa: Permakultúra CS, Sládkova 21, 772 00 Olomouc

PREMIETANIE NA MOCHOVCIACH

22. novembra asi o pol šiestej ráno zastali aktivisti Greenpeace (ale nielen GP) na ceste pri JE Mochovce, aby zo strechy dodávkového auta premietali na chladiacu vežu dizpozitív proti stavbe JE. Účelom tejto akcie bolo upozorniť na nespĺnenie ani základných bezpečnostných požiadaviek v súčasnom projekte elektrárne. Asi o dve minúty došla policajná hliadka a krátko nato zásahová jednotka. Účastníci protestu vytvorili okolo auta živu reťaz, aby bolo čo najdlhšie možné premietat. Kukláči tiežli priestupok nedovoleného zastavenia na tom úseku cesty tak, že zhodili niekoľkých ľudí zo strechy dodávky, ďalšieho škrtli, niekoľkých hodili na generátor napajajúci premietaciu, čím ho poškodili. Útok sa nevyhol ani jeden z novinárov. Takto sa v našom „právnom štáte“ rieši nenásilný protest, ktorý sa uskutočnil mimo objektu elektrárne na štátnej ceste. Vraj blokovali premávku, ale s tou začali byť problémy, až keď prišla zásahová jednotka a zaparkovala svoje autá na druhej strane cesty.

SIETOVKA

Na svete je prvá brožúrka o LETS, slovensky prekrstena na Sieťovku. Názov však vôbec nie je podstatný, dôležité je, čo sa z toho vyvinie. Cieľom tejto je aktivita je umožniť aby ste mohli ponúknuť osltným ľuďom čo dokážete, svoje výrobky, služby, informácie, ale takisto aj čo vy sami potrebujete. Mala by tiež umožniť lepšiu komunikáciu medzi ľuďmi, výmenu poznatkov, informácií o aktivitách a podobne.

Ak sa chceš zapojiť stačí ak pošleš na dole uvedenú adresu zoznam toho čo ponúkaš (nemusi to byť nič svetoborné, ale lieč by to nemalo byť Amway a podobne). Je potrebné aby si tiež poslal peniaze na tlač brožúrky a poštovné (asi 10 SK, alebo v poštových známkach). Keďže zoznam adries je určený len pre potrebu ľudí v Sieťovke zapojených, dostaneš až ďalšie číslo, v ktorom budeš už uvedený aj ty. Malo by vyjsť ešte do konca tohoto roku.

Kontakt: SIET' o SLOBODNA ALTERNATIVA, Staromestská 6/d, 811 03 Bratislava, tel: 07/ 840 481

Luský druh bol príliš dlho zajatcom nespravnej predstavy o svojej nadradenosti nad inými druhmi. Vo svojej nevedomosti a chlivosti sme strašne vykorisťovali iné druhy, úplne slepi k ich schopnostiam a rozšíreným zmyslom, ktoré nás môžu všetčomu naučiť. Možno preto, že toto vykorisťovanie dosiahlo nevídané rozmery, stále viac a viac ľudí sa prebúdzá k zdravšiemu a integrálnejšiemu o našom subtyti s ostatnými druhmi. Na vegetariánov sa už nedivíme ako na excentrikov. Aktivisti hnutia za práva zvierat výrazne zapôsobili na vedomie ľudí v takých otázkach, ako je veľkochov a pokusy na zvieratách.

Mnohi ľudia zamerali svoju pozornosť a úsilie k snahe zabrániť mohutnému hubeniu ohrozených druhov. Moju dcéru veľmi zaujala zlá situácia slonov a napísala do miestnych novin dopis, v ktorom žiadala Turki, aby nekupovali výrobky zo slonoviny. Uvažovala, či jej deti a vnúčatá nebudú o slonoch už len čítať v knižkách. Vymieranie je dobrá téma na kontempláciu, pretože sa priamo dotýka nestálosti. Vieme, že všetky dharmy, všetky bytosti, všetky druhy sú nestále. Žiadny druh tu nebude naveky. Zo všetkých druhov, ktoré kedy žili na Zemi žije dnes už len menej ako 1%. Vymieranie je súčasť prirodzeného procesu. Ako sa mení životné prostredie, Gaia ťačí svoje stvorenia do nových adaptabilnejších foriem. Vymieranie, ktoré trvá celé veky je súčasť tanca bytia. Ale násilné vymieranie druhov v dažďovom pralese, džungliach, horách, pláňach a potokoch v dnešnom svete je dôsledkom prudkých a násilných zmien páchaných na životnom prostredí ľudskou chtivosťou a nevedomosťou. Miesto aby sa rozvinuli do nových foriem, druhy jednoducho zmiznú a dnes je jasné, že keď zmiznú, zmizneme i my s nimi. Nejde len o zničenie potravinového reťazca a ekologickú rovnováhu. Keď odchádzajú zvieratá, odchádza i naša ľudskosť. Hlasy zvierat sú hlioko všiknuté do každej našej molekuly - bez nášho zvieracieho ja nie sme ľudia. Preto je dôležité, aby sme sa pripojili k bojkotom, písali dopisy, múdrejšie využívali zásoby a poučovali iných o ohrozených druhoch. „Vymieranie má ešte jeden rozmer, ktorý radí prehládame. Koľko bytostí zahubíme denne svojou neschopnosťou vidieť ich? Žiadnu bytosť nemôžeme naozaj chrániť bez toho, aby sme ju nevideli. Koľko hmyzu ste dnes prehliadli? Šeptáte a usmievate sa na susedového psa? Počujete ako spievajú vtáci, keď vstávajú z posteľe? Pokiaľ nie ste bdelí, nežijete naozaj v prítomnosti, v jedinom okamžiku. Pokiaľ sme zábudliví, ako by sme ani nežili. A keď nežijeme, nežijú ani hmyz, psi a vtáci. Svojou zábudlivosťou môžeme spôsobiť vyhuby nás samých a všetkých ostatných bytostí.“

Dennú prax bdelosti môžeme oživiť použitím gáth, kráľkových básní o bdelosti. Cez deň použijeme príslušnú gáthu, keď slúčujeme svoj dych a ísmev. Gátha nás zavola naspäť do prítomného okamžiku a zastaví zábudlivosť. Túto prax vrele doporučuje Tich Nhat Hanh. Naučil mnohých z nás gátham pre také príležitosti, ako je čas jedla, pitia čaju, ráhradničenia, objímania dieťaťa, kupania, telefonovania a zastavovania na červenu. Existuje zvláštna gátha ktorou zdravíme ostatných. Spojíte dlane, pozriete sa na druhého človeka a usmejete sa. Keď sa ukladáte, nechajte prísť gáthu:

Lotos pre teba
budúci Buddha

Pozdrav sa neobmedzuje na ľudí. Môžete ponúknuť gáthu kvetu, Mesiacu, alebo žabe. Denne som takto zhravila zvieratá. Uklonila som sa pred nehybnou zelenou jašteričkou sediacou na dýni a pred spevavým drozdom, spievajúcim na figovníku. Zdá sa, že existuje niekoľko gáth zvlášť vytvorených k tomu, aby sme sa hlbšie pozreli na svoje subtytie so zvieratami. Rada by som sa s vami podelila o svoje gáthy a povzbudila ostatných, aby tvorili zvieracie gáthy. Také verše bdelosti nám môžu pomôcť osláviť našu vlastnú zvieracnosť a zabrániť každodennému hubeniu nás samých i našich zvieracích príbuzných. Naša prax zavlažovaná našimi zväzkami so zvieratami môže kvitnúť.

Mohi Ho

Švábja gátha
z čistého výplatného pultu
stieram šváb: trus
nie znesválené, ani poškvrnené
klaním sa švabi tvormu
prehasťarickému rodokmeňu

Maznanie mačky
hladiaca ruka a jemná srst'
jedno bez druhého nemôžu byť
spolu hľadajú uložisko
v tomto okamžiku

Pochovávanie mŕtveho zvierat'a
lolo lelo
skivajúce sa v Zemi
skoro pécitne
ako kvet

Počujem vtáčí spev
červí a hmyz udržujú
spev ktorý blaží moje srdce
sľubujem že budem služiť druhým
s láskou a porozumením
aby sa ich srdcia otvorili dharme

Miname mŕtve zvierat na dialnici
tvoje telíčko malý priateľu
je bdelý zvon
vracia ma k môjmu dychu
prípomina aby som jezdil pozorne
a obnovil svoj sľub
chráni všetky živé bytosti

Keď vidím zvierat navzájom sa požírať
súť je tu pre obeť
súť je tu pre hlad dravca
klamam sa žiarlivému vláknku života
dávam sľub vytválo usilovať
o prekonanie zrodenia a smrti

Klaniam sa motýľovi
bochisatva na krídľach spleteného svetla
citlivý a silný ako dych pri vedomí
opeľuješ kvety
ktoré kŕmia tvoje farebné krídla
motýľ, kvety a moje oči sú jedno

smrteľný kov niesol lajomstvo života z Aluny do hmoty. Dnes ležia tieto posvätné objekty zo zlata vo vitiňach muzei, bez významu a funkcie. Nevieime o nich nič

"Dole pri mori boli strážcovia zlata, strážcovia jaky a slumov - boli tam všetky strony a vtáky - v zemi. Oni rozrezali zem na vykopali ich van... Musia s tým prestať, musia to prestať robiť. Muli sme kedysi zlaté sochy, gule, ponosené zlata sme veľili. Mladší brat všetko vzal a teraz smútnime a vidíme, že zem stráca svoju silu pre našu chativosť" zo zeme vyberáte zlato a všetky minierly."

"Pretože si beriete tak veľa minerálov a nafty, zem sa stále viac ochutňuje a preto Mama rozmyšľá: "Čo môžem urobiť, aby sme sa usklili, že Mladší brat úplne pochopí?"

Kogiovia veria, že posvätná energetická sieť, ktorá udržuje Zem v rovnováhe, sa lŕhá na kusy - hovori Ereira v závere filmu. To bol leda dôvod, prečo si nás zavolali. Ale prečo su si Kogiovia takí isti, že Zem je v nebezpečensťve? Odpoveď je vysoko na vrcholkoch hôr. Je to najposvätniešie miesto zo všetkých. Mysel som sa vybrať za nimi, pretože je tu zdroj ich úzkosti a strachu. Najvýznamnejšie obrady su tie, ktoré zhoia z nášajv k moru a od mora späť hore. Odzrkadľujú prirodzený cyklus vody, na ktorom závisí celá úrodnosť Sierry. Je tu hindra - Paramo, ktorá je teraz celá žlá. Mala by byť zelená. Kríky hynu. Voda vysychá. Vysychá Paramo. Kedysi tu bol všade sneh. Teda toto majú na mysli, keď hovoria, že robíme niečo, čo pravadza svet ku skaze. Sierra je modelom sveta. Meníme vzduch a oblohu a rovnováhu života. Kogiovia nž svojimi magickými úkonmi nestacia udržiavať svet v rovnováhe

"Vzali mraky z Tairona, predali mraky. Všetci súhlasili s tým, že nesmie nastať koniec sveta. Ak budemto konať dobre, svet môže pokračovať."

"Teraz uzavrieme svet. Ale chceme, aby Mladší brat vedel, že som nemôžu opäť prísť. Kladieme tu baneru. Nechceme, aby tu vstúpil a vyrúšoval nás. Tak voia toho už zničiť. Vidí lo? Nie. Chápe? Nie. Buď začne chápať, alebo čo naslane? To je zľufá otázka."

Kogiovia zabávajú za sebou bránu - symbolicky i skutočne. Film sa končí. Tím filmárov odchádza.

Dojem, aký zanechal pobyt medzi Indiánmi v Siere na Alana Eireu bol natoľko hlboký, že onedlho po návrate so spriaznenými dušami zakladá vo Veľkej Británii The Tairona Heritage Trust, Trust dedičstva Taironov zameraný hlavne na zhromažďovanie prostriedkov pre zakúpenie pôvodných pozemkov pre Kogiov, ktoré im boli odobraté. Poriadajú prednášky, zbierky, premieta sa film po celom svete, šíri sa myšlienka filmu. V svojom Zpravodaji - občasníku, Trust dokonca spomína aj dabing videofilmu do "Českoslovenčiny"

Možno málokto vie, ako je politika Kolumbie pozoruhodne ďalekohzrak a veľkorysá voči jej domorodému obyvateľstvu a jej časti amazonského dažďového pralesa. Podľa novej ústavy preberajú Indiáni plnú politickú zodpovednosť za svoje územie. Do roku 1992 bolo odovzdaných Indiánom 18 miliónov hektárov (oblasť väčšia ako 3/4 Británie)

Kogiovia požívajú po päť rokov Eireu na ďalšiu návštevu a len sa s týmom vyberá ihneď na cestu. Kogiovia požiadali o mapu, na ktorej môžu zistiť sídla iných domorodých národov, ktoré beru na vedomie ich slova. To bude posolstvo - odzov Mladšieho brata, ktoré im prinesú. Ereira celkom dobre nechápe, prečo ho opäť požívajú. Predsa keď skončil svoj prvý film, zavrel za nim dvere - symbolicky i skutočne.

Ereira tam nateča krátky film pre BBC o najnovších udalostiach vo svete Kogiov. Ramón Hill, styčný dôstojník pre public relations Kogiov (napoly Kogi, napoly Asano) navrhuje, aby sa pre Mladšieho brata nafilmovali princípy znovuzalesňovania. Klúčom, vraví, je že predtým ako začne materiálne znovuzalesňovanie, musí sa urobiť mentálne zalesňovanie (meditácia) a duchovné znovuzalesňovanie (osadenie pozemku spravnými kameňmi). Vysvetľoval ako sa rozličné dihuhy kameňov používajú k revitalizácii zeme.

Tesne predodchodom sa tím stretne s objaviteľom Strateného mesta Taironov, ktorý pracuje teraz ako horský vodca po vrcholoch Sierry. Tento rok, hovori, boli obchody veľmi zlé : sneh sa znovu objavil na štítoch, ľudovce začali rásť, prvýkrát počas jeho života a boli aj nebezpečné laviny. Niečo sa zmenilo a už nie je možné vyliezť na horu. Zdá sa, že v Siere dochádza k pozoruhodným veciam a Tairona Heritage Trust pri nich zohral významnú rolu. Mamas potrebujú robiť obety na všetkých svojich starobyľných miestach. Celý proces integrácie Kogiov do politického systému a rozšírenie domorodých práv má tu teda iba jeden cieľ - umožniť im vrátiť sa v plnom rozsahu k svojej duchovnej práci, to jest udržovať svet v harmónii prácou v Alune a robiť obety, ktoré majú byť robene na daných miestach

Na stretnutí so starešinami Kogiov mal Mama Juan mimonadnu reč. Povedal, že keď sa rozhodli urobiť film, neočakávali od toho nič zvláštne. To bolo aj odkazom filmu : "Vidi to mladší brat? Nie. Chápe to? Nie." No Mama Juan hovorí, myšlili sa. Film priniesol jasný, viditeľný a hmatateľný úžitok. A spôsobil, že sa veci začali meniť k lepšiemu. Neobyčajným bolo však hlavne konštatovanie po jeho výroku, že sú "Staršími bratmi, ktorí majú vedomosti o všetkých veciach, materiálnych i duchovných". A teraz je tu priznanie : "Vieme toho veľa, ale niekedy sa mylíme"

Mamas veľmi naliehajú, aby Trust naďalej pokračoval vo svojej práci. Ereira odchádza do Kolumbie po tretí raz - keď naláča pre BBC film o Sirovi Francisovi Drakeovi. V roku 1996, odchádza z BBC do vlastnej spoločnosti, Sunstone Films. Prvý jeho film bude o Indiánoch kmeňa Mandan zo severnej Dakoty, ktorí budí tiež rozprávať svoj podivný príbeh, len však vraj nema absolútne nič spoločné s Kogiami. Kancelária Tairona Heritage Trust sa sťahuje na Antropologickú katedru Waleškejskej Univerzity v Lampetri

Toto je zatiaľ od Starších bratov všetko. Je to vlastne iba jedna z indianskych epizod posledných čias - okrem nich sa rozhodli prehovoríť o svojich doteraz utajovaných vedomostiach aj iné kmene Indiánov a domorodých národov. Videokazeta "Zo sídca sveta - Varovanie Staršieho brata" a jej 10-minutový dodatok, ako aj slovenské či anglické kópie Zpravodaja Tairona Heritage Trustu mimo toho aj farebné kópie fotografií Indiánov Kogi môže pre zaujímavcov dodať autorka článku.

Ing. Jana Bohdanová
Havličkova 39, 04001 Košice, tel. 095-63 37852
e-mail : bohdanova@seps.ke.sanet.sk

Posledný listu zjavil a pylom sa. Keď si ja vypočujem, môžu ešte považovať Starších bratov za tých, ktorí všetko zničili? Viem, že si to nebudú mysleť. Chceme im dať ruku, chceme povedať: Mladším bratovi skutočnú pravdu. Keď v tom budú naďalej pokračovať a nezmenia tined svoje spôsoby, uvidia, čo sa stane. Nevieni, kedy sa skončí tento svet, no ich plánie nie ho nič. Už si toľko toho vzali. Už si vzali Stražcov Slnka a Hviezd - svet bude čierny. Čo ty si myslíš, keby sme my, Mamas, všetci zomreli? Mysleli by si. To je toho! To by si myslel! Keby sa to stalo, a my, Mamas, by sme zomreli, neostal by nikto, kto by robil našu prácu - prestať by padať dažď - z ohľady by šla stále väčšia horúčava, slomy by prestali rásť, plodiny by prestali rásť. Alebo sa myslím a rastli by aj tak?"

Súché listy kriika koka - ktoré opatrujú a zbierajú iba dospelí muži - spôsobujú trpnutie úst. Preto sa požíva aj vápenný prašok, ktorý odstraňuje palcovosť koky. Získavajú ho z drtených mušlí zmiešaných s vodou, ktoré zbierajú na morskom pobreží, pričom ich zber aj celý proces je rituálom. Vápno aktivuje aj chemikálie v listoch: Kogiovia veria, že prírodná koka zušľachtuje ľudí. Opekanie listy, ktoré tu zuju, sú vzdialené od rafinovaného kokainu asi tak ako razný chlieb od raznej whisky. Listy boli politavou domorodých Američanov po tisícky rokov - poskytovali im dôležité vitamíny a umožňovali im vydržať dlhý čas bez spanku a jedla. Kogiovia odhadujú svoj priemerný vek na 90 rokov.

Vápno udržiava v tzv. "poporo", čo je symbol dospelosti. Je to dyňa vyzerajúca síce ako penis, no predstavuje maternicu: je pre nich ochranou aj "ženou". Palica pokrytá vápnom predstavujúca mužskú časť sa otvára o vrchnak, čím vytvára na okraji kotlíč stidnutého vápna. Bez tohoto napodobenia spoločnej aktivity oboch pohlaví by bola nevyvážená mužskosť vo svete nebezpečná (problém patriarchátu ako sa prejavuje v dnešnom svete, pozn. prekl.) "Poporo" je znakom civilizácie: keď z neho človek pojedá, pripomína si tým, čím vlastne je a udržiava sa v harmónii s Veľkou Matkou. Chlapci vo veku osemnásť rokov sú obradné prijímaní za mužov a dostanu prvykrát svoje poporo.

"Nesmieš sa vzdať užívania poporo a jedenia koky, ináč nie si muž a nemôžeš sa oženiť. Mysli na to, čo je poporo, teraz je to žena. Môžeš sa oženiť, no musíš o tom dobre porozmýšľať. O ženu sa musíš starať, musíš na ňu pracovať. Nesmieš ju čo len udržať, či s ňou zle zaobchádzať. Pred spaním zuj list - aby si si mohol jasne premyslieť, čo tudas robit' nasledujúci deň... A teraz budeš musieť venovať pozornosť tomu, čo povedla Mamas. Nesmieš jednoducho zrotať bananovník, pretože bananovníky si musíš cítiť ako ľudí. Každý strom je ako ľudská bytosť, tak isto cíti bolesť. Je to to isté akoby si rezal vlastnú ruku. Nemali by sme rušiť klud ani u kameňov."

"Na začiatku bola lemnola, iba more. Na začiatku nebolo ani Slnko, ani Mesiac, ani ľudia. Na začiatku neboli zvieratá, ani rastliny, iba more. More bolo Matkou. Matka nebola ľudmi, nebola ničím. Bola sama o sebe, bola Duchom. Bola pamätou a možnosťou. Bola to "Atuna".

"Mali by sme vysvetliť tieto veci. Nemali by sme strašiť ani uražať. Musíme im ukázať ako pracujeme pre Veľkú Matku, aby videli, že pracujeme aj pre Mladšieho brata. Mamas sa neteľujú ani na Mladšieho brata, aj keď je to on, kto spôsobuje škodu. Mama sa musí starať o Mladšieho brata aj o Staršieho brata - o zvieratá a rastliny a o všetko, čo je prirodzené."

"Mama hovorí, že Starší brat vedel, že za všetko, čo tieto z jody, musí platiť. To platí aj pre vzduch, ktorý dýchame, aj pre vodu, ktorú pijeme, za prírodu - aj za stroje - keď si ich vezmeš, musíš platiť."

More, ktoré - ako Indiáni veria - dalo život všetkému živému, ich oddeľovalo od železných kráľovstiev Európy. No more prinieslo v roku 1514 na pobrežie Južnej Ameriky lode, kde kapitan precital tento dokument: "Uisťujem vas, že s pomocou Božou budem viesť vojnu proti vám všade a akýmkoľvek spôsobom a podrobím si vás a priručím vás k poslušnosti Cirkvi a jej vznešenostiam, a zajmem vašich ľudí, vaše ženy a deti a urobím z nich svojich otrokov. Vezmem vaš tovar a budem vám všemožne škodiť a robiť zle."

"Kedysi žili ľudia tejto zeme v mieri - my, Starší bratia, sme nemali žiadne problémy s Mladším bratom... stále v mieri, mieri, mieri, tak to bolo. A potom prišiel. Prišiel Mladší brat a začal nás zabíjať a ničiť. Poslal na nás psov a my sme boli vydesení. Ľudia sa zmocnili paniky, nevedeli čo robiť a len bežali, kde mohli. Všetci nám parali z bŕňov ako sme utekali a rozprúdili sa navôkol - padali sme sláčajúc naše najlepšie veci. Keď sme sa zastavili a obzreli sa, hej, všetko bolo prečo - nič neostalo."

V roku 1600, asi po storočnej koexistencii Španielov a Indiánov, vyprovokoval nový guvernér Santa Marty veľké povstanie. Prezentoval zničenie Tainov ako morálne podrozenie s nadmierou absurdným obvinením, totiž že sú tam všetci homosexuáli. Toto nedorozumenie vzniklo tým, že dom Nootviah, ktorý, ako to už bolo spomenuté, bol čiste mužskými domom. Španieli ho nazvali Domom diabla, pretože podľa nich muži, ktorí spávajú v noci spolu, pachajú neresti. Zakročili veľmi kruto. Vyvážený štýl života v Sierrae sa zrušil, keď desaťtisíce ľudí utekali do hôr. Väčšina z nich zomrela od hladu. Utečenci sa uchýlili do menších miest v horách, väčšinou posvätych miest Mamas. Tu postupne založili nový spôsob života pre tých, čo prežili. Indiáni sa naučili od Španielov chovať domáce zvieratá a pestovať nové druhy plodín. To znamenalo, že mohli vytvoriť stabilné sebestačné útočisko. Od tých čias tu zabezpečili kontrolu a nepusili medzi sebou bielych. Dovoľli sem prísť misionárom, no nikdy tu nikto neprestupil na kresťanstvo. Pijali zelezné nástroje, mačety a ryle, ale odmietli nosiť náš typ sít a prijat písmo. Odmietli prijať všetko, čo by zničilo organizáciu a ich duchovne ako aj intelektuálne idey.

"Všetko, čo sadíme, musí byť poželňané, je treba mi pomôcť rásť. Fazúla kukurica - všetko má svojich strážcov. Aj ovocné stromy ich majú. Všetci majú strážcov. Musíme žiť - žiť! strážcov o povolenie. Keď to neurobíme, potom... keď plodiny nie sú poželňané, ako môžu riadne rásť? Bez toho vyrastú a zhnijú."

Mamas sa nalaďujú na Atunu, vnútornú skutočnosť sveta a majú celkom odlišnú výchovu už od detstva. Sú vybraní veľšbou a odobratí od rodiny. Dieťa vybrané za knaza je vychovávané v špeciálnom dome, alebo v jaskyni. Učí sa meditovať o Veľkej Matke a o iných duchoch pochádzajúcich od Matky - strážcoch všetkých živých vecí. Dieťa vybrané za Mama žije v tme a za celý čas pozna svet iba ako myšlienku. Jeho fyzické zmysly sa udržiava nažive, ale iba tak aby využili - iba ložko svetla, aby sa vyšlo slepoty, iba toľko jedla, aby neumrievalo hladom. Žiadne, maso, žiadna soľ, iba vlažná voda na pitie. Mama potom obety, ktoré sa naučili prirotať v lme, vykonáva vo svetle dňa, vytvárajúc tak harmóniu medzi týmito a duchovnými svetom. Existujú body, kde sa tieto dva svety slietávajú - na takých posvätych miestach boli slomy ovesané zlatom. Tento ne-

Byť tým, čím naozaj sme.

V mojom chráme som bol prvým mníchom, ktorý jazdil na bicykli. V tej dobe neexistovali gáthy, ktoré sa recitovali pri jazde na bicykli. Musíme praktikovať mudro, na úrovni doby, takže som nedávno napísal gáthu, ktorú môžete použiť pred naštartovaním vášho auta. Dúfam, že vám prospeje:

Pred naštartovaním auta,

Viem kam idem.

Auto a ja sme jedno.

Keď auto ide rýchlo, aj ja idem rýchlo.

Niekedy naozaj nepotrebujeme ísť autom, ale pretože chceme újsť pred sebou samým, ideme a našartujeme auto. Keď si zarecitujeme gáthu „Pred našartovaním auta viem, kam idem“, môže to fungovať ako zblesk - zrazu môžeme vidieť, že nikam nemusíme ísť. Kdekoľvek ideme, budeme mať svoje ja so sebou, nemôžeme utiecť. Niekedy je lepšie vypnúť motor a urobiť si meditáciu v chôdzi. Môže to byť príjemnejšie.

Tvrdí sa, že za posledných niekoľko rokov boli dva milióny štvorcových míľ lesa zničené kyslým dažďom a za ten sčasti zodpovedajú aj naše auta. „Pred našartovaním auta viem, kam idem“ je veľmi hlboká otázka. „Kam idem? K svojej vlastnej skaze?“ Ak zahynú slomy, zahynú aj ľudia. Keď nemôžu žiť slomy, ani zvieratá, ako by sme mohli žiť my?

„Auto a ja sme jedno.“ Máme pocit, že my sme páni a auto je púhym nástrojom, ale to nie je pravda. Keď máme auto, zmeníme sa. Keď máme pušku, sme veľmi nebezpeční. Keď máme flautu, sme príjemní. S 50 000 alómovými pamiatkami ľudstvo stalo najnebezpečnejším druhom na zemi. Nikdy predtým sme neboli tak nebezpeční, ako dnes. Musíme si to uvedomiť. Najzákladnejším predpisom je uvedomovať si, čo robíme, čo sme, v každej minúte. Každý ďalší predpis vyplýva z toho.

Aby sme vedeli, musíme sa pozrieť na veci do hĺbky. Keď má plavec radosť z čistej vody v rieke, musí byť schopný BYŤ riekou. Keď som obedoval s niekoľkými priateľmi na Bostonskej univerzite, šiel som sa pozrieť na Charles River. Bol som dlho z domu a keď som uvidel riek, veľmi sa mi ľúbila. Opustil som svojich priateľov, zišiel som k rieke a umyl som si v nej tvár a nohy, ako to robím doma. Keď som sa vial, profesor povedal: „Neob tak nebezpečné veci. Vyplachol si si v rieke ústa?“ Keď som prisvedčil, povedal mi: „Mal by si sa dať prehliadnuť, a pichnúť si injekciu“.

Bol som šokovaný. Nevedel som, že rieky sú tak znečistené. Môže ich nazvať mŕtvymi riekami. V našej zemi sú rieky niekedy veľmi kalne, ale nie takto špinavé. Ktoś mi hovoril, že v nemeckom Rýne je toľko chemikálií, že sa v ňom dajú vyvolávať lotky. Dokážeme byť dobrými plavcami, ale dokážeme sa stať riekou a prežívať strach a nádeje jednej rieky? Keď nie, nemá mier šancu. Keď budú všetky rieky mŕtve, nebude existovať ani radosť z plávania v rieke.

Ak sle horolezci, alebo ak máte radi krajinu, les, viete, že lesy sú pľúcami mimo vášho tela. My sa však chováme tak, že sme umožnili, aby boli dva milióny štvorcových míľ lesa zničené kyslým dažďom. Sme uväznení v našom malom ja, zatiaľ čo ničíme svoje väčšie ja. Jedného dňa som si naraz všimol, že Slnko je moje srdce, sude mimo moje telo. Keď prestane fungovať Slnko, moje druhé srdce, tak okamžite zomriem. Musíme dokazať byť svojim skutočným ja. To znamená, že musíme dokazať byť riekou, musíme vedieť byť lesom, musíme vedieť byť sovietskym občanom. Musíme to urobiť, aby sme porozumeli, aby sme mali nádej na budúcnosť. To je neidealistický pohľad.

Tiich Nhat Hanh

Prelomenie tabu

Existujú určité predstavy, ku ktorým mi spoločnosť nedovoľuje pristúpiť. Do západného myslenia bol naprogramovaný určitý slovný kľúč - je to útok reakcie, ktorá sa pevne zakorení v cynizme a sám sa prejavuje vo výsmechu (chýrta toma diskreditácie myšlienok, nezlučiteľných s kruhom korporatívnej chamtivosti: obracia tie myšlienky na vtip). Je nám dovolené pristúpiť na určité myšlienky antropológov, aby sme ako vynikajúce myšlienky pôvodných obyvateľov videli prispôbosť, aby nemuseli byť úplne vyhladení z tejto dimenzie. Ich kultúry sú vedené k tomu (pokiaľ biedne neskončili v nejakých skóinách) aby sa udržiavali v ústnej tradícii, ich starobilé spôsoby, ich náhľady, živelné štýly a ich náboženstvá sú intelektuálne tolerované (pokiaľ nie sú rovnako vysmiate ako primitívne). Sú a Boh zakazujú, aby si sa prihlásil k niektorému z týchto smerov, inak budeš označený za zrudu, snilka, čarodajníka, zpiatočníka, alebo úplného šialenca.

Tieto poznámky ale šikovne zabúdajú na fakt, že všetci naši predkovia vyznávali prírodný šamanizmus, ktorý sa dá zrovnať s tým dnešným. Pokiaľ ten šamanizmus nie je univerzálny, potom je podobný vo svojich praktikách, kódexoch viery a metódach, neohládajúcich sa na národnosť, rasu, alebo lokalizáciu. Moji predkovia (Kaledónovia) boli súčasťou Piktského národa, ktorý bol podrobený, internovaný a vyhľadený v 19. Storočí, ale jeho umenie prežilo v keltskej apatácii. Ja teraz beriem tieto tradície za svoje vlastné a nenechám sa dohnáť na koliená zrážajúcou reakciou k tomu, aby som zamietol určité základné princípy, len preto, že títo starí predkovia sú v očiach dnešných neactlivých, neprirodých, moderných spôsobov myslenia „hlúpi“, „reakční“, alebo „šialeni“. Túto planetu nezachráni guľky, alebo volebné listky, ale len fundamentálna zmena našich postojov: znovuspojenie s prírodou na silnom duchovnom podklade. Dokiaľ budú revolúcie tvoriť len nové inštitúcie, potom bude stále v popredí tykať časovaná ekologická bomba.....

Sediton

PERMAKULTÚRA

Čo tá permakultúra je? Je to vlastne spôsob ako navrhovať trvalo udržateľné a pritom vysoko produktívne záhrady, balkóny, ovocné sady, parky, lesy, farmy, ale aj celé ľudské usadlosti, obce, sídliská a mestá. Nezaobhiera sa len poľnohospodárstvom ale tiež rieši navrhovanie domov, ktoré sú v súlade s prírodou (usporné, prírodné materiály a pod.), vytváranie a znovuvynovovanie komunit (komunitou môže byť aj obyvateľstvo jedného domu, prípadne ulice a pod.), miestne (aj nepeňažné) ekonomiky podpora miestnych organických rotníkov ľuďmi z mesta a tak ďalej. Vznikla zo zloženia slov Perma-nentná kultúra (Irvalá). Jej priekopníkom bol austráľčan Bill Mollison, ktorý po sklamaní z neúspechov v tradičnom ochranárskom hnutí sa zameriaval na vytvorenie praktického spôsobu, ako zabrániť ďalšiemu ničeniu Zeme.

Základom permakultúry je jej etika, ktorá sa dá vyjadriť v troch bodoch:

1. Starostlivosť o zem - o všetko živé, aj nežijúce, čo sa na tejto Zemi nachádza
2. Starostlivosť o ľudí - leda o zabezpečenie našich základných potrieb
3. Správne rozdelenie - prostriedkov, informácií, času pre potreby ľudí a Zeme

Permakultúra uznáva vnútornú hodnotu všetkých bytostí a vecí bez ohľadu na to, či sú pre človeka užitočné, alebo nie. Snaží sa navrhovať naše ľudské systémy podľa vzoru prírodných ekosystémov k čomu využíva poznatky tradičných kultúr, rovnako ako najnovšie poznatky vedy a tiež svoje vlastné poznatky a skúsenosti. Z tohto vyplýva, že sa nesnaží prírodu prekonávať a pokorovať, ako je to bežne zvykom, ale snaží sa naopak čo najviac s prírodou spolupracovať a riadiť sa jej pravidlami.

Pre dosiahnutie tohoto kombinujeme štruktúry, rastliny, zvieratá a ľudí tak, aby sme využili ich prirodzené vlastnosti a schopnosti. Využívame osvedčené princípy a procesy na vytváranie „kultivovaných“ ekosystémov. Snažia sa, aby po vytvorení, bolo s udržiavaním čoraz menej práce a po určitom čase nebolo potrebné do nich skoro vôbec zasahovať. Nie je to snaha skultivovať prírodu, ale naopak vytvoriť si pre seba na pomerne malom priestore možnosti obživy a tak nechať čo najviac priestoru pre divočinu.

Je snaha jednotlivé prvky tak

- a) aby medzi nimi mohlo vzniknúť maximálne množstvo užitočných prepojení a vzájomne prospešných vzťahov
- b) aby každý mohol plniť viac funkcií
- c) aby každú dôležitú funkciu zabezpečovalo viac prvkov
- d) aby prvky aj systém spotrebával minimum energie
- e) aby sme mohli využívať prednostne biologické zdroje a prírodné energie
- f) aby všetky biologické zdroje boli spracovávané vo vnútri, t.j. aby sa recyklovali a nevznikali tak „odpady“
- g) aby sme vytvorili bohatú zmiešanú kultúru zo spoločenstiev vzájomne prospešných druhov rastlín a zvierat

h) aby sme vytvorili skôr malé vysokoproduktívne intenzívne systémy, ako veľké extenzívne systémy, vyžadujúce drahé vonkajšie vstupy surovín a energie

i) aby sme využili nielen plochu, ale aj ďalšie dimenzie - priestor, čas a spolupôsobenie biologických prvkov (synergiu)

j) aby sme maximálne využívali trvalky

k) aby sme mohli využiť a urýchliť prírodnú evolúciu

l) aby sme mohli využívať prírodné vzory a okrajový efekt ekosystémov.

Každý by sa mal starať o len kus Zeme, ktorý mu „patrí“, alebo ho priamo používa. Každý má aspoň niečo. Čím menej, tým lepšie sa o to môže postarať. Snaha o lepší svet musí začať najprv v našom srdci a nasledovne na našom prahu.

Priznám sa, že keď som začiatkom leta išiel na kurz Permakultúrneho dizajnu mal som dosť nejasnú a neúpl-

nú predstavu o čom vlastne permakultúra je. V priebehu kurzu som bol veľmi príjemne prekvapený a tiež ma upútala šírka problémov ktorými sa zaoberá. Veľmi sa mi páči praktickosť prístupu, ktorý ukazuje riešenia, ktoré je možno robiť hneď. Ukazuje možnosti, ako byť čo najviac sebestačný, ako posilňovať región v ktorom žijem a v neposlednom rade robiť svoje okolie pekné a živé (nie betónové). Musím sa tiež priznať, že aj keď máme záhradu už od detstva, len nie tak dávno som v tom našiel zmysel a radosť v pestovaní si vlastných polavín. Predtým ma často hnevalo, že musím tráviť v záhrade víkendy, keď by som inak bol niekde v lese. Preto sa mi páči to, že PK svojou výrazne znižuje množstvo roboty potrebnej k udržiavaniu záhrady. Zaujali ma tiež prípady z rôznych častí sveta, kde predtým ľudia zomierali hladom, alebo pestovali potraviny pre USA a iné bohaté krajiny a pomocou techník permakultúry sa im podarilo aj na miestach, kde sa pred tým nič neurodilo behom niekoľkých rokov vytvoriť zelené záhrady, ktoré im umožňujú byť sebestačnými, a nie pestovať na vývoz. Vrátila sa im tiež radosť do života a došlo k oživeniu ich komunit. To nedokázal žiadny pseudorozvojový program inštitúcií ako je Svetová banka, ktorých výsledky sú asi každému známe. A práve v týchto krajinách sa PK veľmi rýchlo šíri, pretože pre tých ľudí to je otázka prežitia. V Európe sa ešte ľudia necítia natoľko existenčne ohrození.

ZO SRDCA SVETA - VAROVANIE STARŠIEHO BRATA A NÁSLEDKY JEDNÉHO FILMU

Predstavte si osamelú pyramídu pri brehu mora, každá jej strana má sto míľ. Je to hora vysoká takmer štyri míle. V jej záhyboch si predstavte každý typ klímy na Zemi. To je Sierra Nevada de Santa Marta. Ľudia v nej ukrytí volajú Sierru "Sidcom sveta" a sami sa nazývajú "Staršími bratmi".

To sú slová z vynikajúceho dokumentárneho filmu britskej televízie nazvanom "Zo srdca sveta - Varovanie staršieho brata", ktorý mali mnohí z vás možnosť vidieť po minulé roky na STV. Film hovorí o Indiánoch kmeňa Kogi žijúcich hlboko v horách Sierra Nevada v Kolumbii. Autor filmu a režisér, Alan Ereira, ktorého Kogiovia nazývali "BBC", v ňom veľmi pútavým a umelecky hodnotným spôsobom (film získal vcelok ocenení) podáva dokument o živote tohoto národa, žijúceho zámerné v izolácii od ostatného sveta už od čias prenasledovania Španielmi. Kogiovia odrazu porušujú svoje zásady a jeho staršíchovia a kňazi si žiadajú prehovoríť s bielymi - "Mladšími" bratmi - obrátili sa na britskú televíziu spoločnosť BBC, ktorá nakoniec vysielala do tých končín svoj lím. O svojom putovaní Sierrou a stretnutí s Indiánmi hovorí Ereira v 80-minútovom filme nakúlenom postupne v priebehu troch rokov.

Čo je to, prečo dali kňazi Kogiov, tzv. Mamas, zavolať týchto Bielych?

K čomu nás vyzývajú tieto ľudia, oľ nás natoľko vzdialení?

Vráťme sa ale pekne poporiadku Sierra Nevada je leda obrovská horská oblasť. Kedysi tu žili Indiáni, ktorí sa obliekali do zlata. Mali sady, polia, mestá. Civilizácia Tairona - ako všetky indiánske civilizácie Južnej Ameriky - zmizla, ale nezomrela iba sa siahla do "srdca sveta". Väčšina ľudí zo Santa Marty nemá ani poňatia o tom, že títo Indiáni tam dnes ešte vôbec žijú. Vedia iba, že sú tam akési zrúcaniny po Taironoch. Teraz je to Taironský národný park hľadáci sa niekoľko míľ pozdĺž

Indiánska myseľ, ktorá vybudovala toto mesto, chcela ukázať, že aj hustá populácia ľudí môže žiť v plnohodnotnom životnom prostredí bez toho, aby ho zničila. Mesto dokonale prispôbilo topografickým podmienkam oblasti, takže tu nedochádzalo k erózií spôsobenej privalmi dažďov, tak častými v tejto oblasti. Da sa povedať, že robili to, čo v dnešnej dobe voláme permakultúrou, teda spôsob života harmonizujúci s prírodou. Mesto ešte po 400 rokoch stále stojí - povedzte, bolo by to možné, keby jeho architektúra nebola bývala zladená so silami prírody? Ešte aj to, čo dnes vyzerá ako džungľa, bolo upravené ľuďmi. Ukázalo sa, že rovnováha medzi rôznymi druhmi rastlín a stromov je odlišná od neobývanej džungle. V skutočnosti je to obrovská zarastená záhrada Taironov. Tristohisť ľudí v minulosti vedelo prežiť v Sierru bez toho, aby spôsobili ekologický zmätok - dnes omnoho menšie množstvo ušľachkov naozaj silne poškodzuje krajinu.

Dnešní potomkovia Taironov, Indiáni Kogi, sú laimáci ako ich predchodcovia: muž, žena a deli udržiujú viacero fariem v rôznych častiach hôr a pestujú tam celú škálu plodín. Väčšinu roka sú mestá opustené - každý je na farme. Ich kňazi, Mamas, nedovoľujú pestovať monokultúry - plodiny na poliach musia byť starostlivo vyvážené. Títo starí ekologovia hovorili: "Toto sú hory, ktoré tvoria vodu, niekedy a mrazy. Ak stromy v nich budú postihnane, nebudú už viac tvoriť vodu."

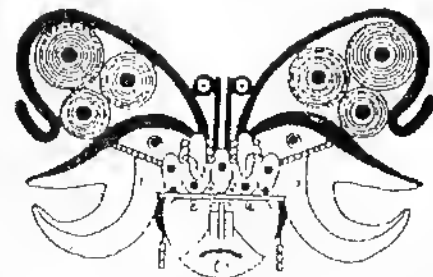
Radovi byvalého Kogiov sú "Vassals", poddaní a ich život je riadený príkazmi "Cabos", mestskými strážníkmi. Tí kontrolujú všetko, čo prichádza zvonku: železné nástroje sú užitočné, ale lopanky by prerušili kontakty ľudí so zemou "Cabos" sa ziskávajú z "Vassals" a sú menovaní "Mamas". Doslávajú príkazy od Zmocnenca, ktorého tiež učujú Mamas. Všetci - Mamas, Zmocnenec i Cabos - sú určení vešlbou. Táto stinná spoločnosť, v ktorej musí každý pracovať, keď je o to požiadaný, udržiava cestu svojich predkov.

V každom meste je veľký dom, do ktorého smú vstúpiť iba muži, tzv. "NooWhew" - Svetový dom. O tom ešte bude reč.

"Som tu, my všetci sme tu, aby sme varovali. Hovoríme v mene nás všetkých: chceme poslať odkaz všetkým Mladším bratom a musím im to povedať tak, aby rozumeli. Nie iba odovzdať odkaz ľuďom, ktorí sem prišli - necht už prišli odkiaľkoľvek - nie, nie iba pre nich. Chceme, aby celý svet počul ich varovanie, ktoré vám tu predkladáme."

"Veľká Matka nás naučila, čo je správne a čo nesprávne. Nevzdali sme sa takého spôsobu života, ani rozoznávanie správneho od nesprávneho, tak ako nás to naučila. Veľká Matka nám dala to, čo sme potrebovali pre život: my všetci podľa nejto stále žijeme. No teraz už berú Matke srdce, dolujú v zemi a vyrezávajú jej pečeň a vnútornosti. Rozrezali Matku na kúsky a všetko jej berú. Robia to od svojho prvého vyhlodenia. Aj Veľká Matka má ústa, oči, nši: vyrezávajú jej oči a uši. Keď stratíme oči, sme smrtní, a preto aj Veľká Matka je smrtná. Keď nezastavíte to neuslálne dokovanie, bude to znamenať jej koniec, aj koniec sveta."

"Mladší brat, my vieme, že voda tam kde už začala vysychať - pomysli si, že sme to my, kto je za to zodpovedný - si to ty. My robíme svoju prácu dobre a ani ty, ani ja nevieme, kedy nastane koniec sveta, všakže? Našou prácou je starať sa o svet, ale oni spôsobujú jeho koniec. A preto ododneska prestaňte kopat v zemi a kradnúť zlato. Keď budete v tom pokračovať, svet sa skončí."

po brehu. Starobylé indiánske mestá tu zarastajú lesom. Je to vraj chránená archeologická oblasť, no vykrádači tzv. wakeiros, zmenili starobylé pohrebiská na obovené bane. Dokonca si založili "Zväz vykrádačov hrobov" s 10 000 členskou základňou a nešlúta sa v obrane svojich teritórií aj zabiť. Pri svojom plundrovaní však urobili užitočnú vec - objavili "stratené mesto" s dôkazmi civilizácie, ktorá bola veľmi pokročilá.

tiež nýsi, aj keď inak ako mozog. Vtedy, keď hlava prenáša, väčšina zmyslov bieleho muža odpočívajú v hlbokom spanku. Takýmto spôsobom biely – ťažko sa namáhajú – súčasne prespávajú väčšinu svojho života. Zmyslí a rozum bieleho nesiú priatelia. Biely je jedným človekom vo dvoch kusoch... Táto choroba myslenia spôsobuje to, že Papalagi rýchlo stárne a stáva sa škaredým. Co sa so mnou stane po smrti?

Alebo čo bolo, keď som este bol? Premyslenie o tom nemá žiadny zmysel, pretože to je asi tak, ako keby sa človek chcel pozrieť na sinko so zatvorenými očami. Otvára sa od mora, od svetla, od ľanica na voľnom priestranstve, od dievčat. Chodí so zatvorenými očami, je mŕtvý zažívajú... Snaží sa všetko poznať. Poznávanie spočíva v približovaní rôznych vecí k očiam a divanie sa na ne. Je to odporná zábava bielych... Biely chytí napríklad chrobáka. Napichne ho na tenku ihlu, potom mu odtrhne jednu nohu. Chce vedieť ako vyzerá telo bez nohy a noha bez tela. A potom biely navlečie nohu na drôtik tenký ako vlas a dá ju pod sklo. Potom sa na to všetko pozerá rúrou zaostrujúcu zrak. Silné oko bieleho preniká všetkým: slzami, vlasmi, odrezkom kože. Biely pozerá do vecí a delí ich tak dlho, až na koniec sa už nedá rozdeliť nič a vtedy Papalagi hľadí do toho nič. No a tak sa dostal až k cieľu svojho poznania, dosiahol najväčšej múdrosti, vidí, že sa už nič viac nedá vidieť. Ale to si mohol biely domyslieť hneď na začiatku, skôr ako začal tyrať chrobáka! Pretože musel vytušiť, že len Veľký Duch vidí veci v skutočnej úplnosti. Škrabeš sa na vrchol palmy, ako kmeň znenazdania končí, je treba sa vrátiť a nebo zostáva také, aké bolo – tajomstvom. Je treba ale priznať, že najmärdnejší Papalagi po určitom čase na to tiež prichádzajú.

Hlbinná ekológia.

Na rozdiel od environmentalizmu a klasickej ekológie je jej cieľom odstrániť príčiny a nie len následky nášho neúnosného spôsobu života. Bežne sa zaoberáme tým, ako zabrániť kyslým dažďom, ako menej kŕčať dažďové pralesy a podobne. Samozrejme je to nešmierne dôležité. Ale treba si položiť otázku, prečo je to tak, prečo pnpustíme, že zabíjame všetko okolo seba a vrátane seba. A lo sú práve otázky, ktorými sa zaoberá hlbinná ekológia. Snaží sa o preklenutie nášho počtu oddelenosti od ostatných živých tvorov a od celej našej Zeme. Chyba je práve v tom, že nepoznáme celé naše Ja v našej Zemi. Inak by nami to nedovolilo ničť vlastného tela. Toto uvedomenie nám dáva aj silu konať a brániť našu Zem ako aj nami dáva pocit, že nie sme sami, opustení. Nie sme len jediniec, ktorý je osamotený a tým pádom nič nezmože, ale sme jedna bunka našej Zeme, ktorá sa aj prostredníctvom nás bráni pred zničením, hroziacim prave rakovinovým bujnením ľudstva. Ľudstvo samotné nie je rakovinou, ale stáva sa ňou, keď začalo bujniť na ukor celého organizmu Zeme.

Principy hlbinskej ekológie:

1. Blaho a rozkvet ľudského a mimoludského (prírodného) života na Zemi majú vnútornú, vrodennú hodnotu. Tieto hodnoty sú nezávislé na užitočnosti mimoludského sveta pre človeka.
2. Hojnosť a pestrosť života sú hodnotami sami o sebe a obohacujú ľudsky i všetok ostatný život na Zemi.
3. Ľudia nemajú právo túto pestrosť a hojnosť obmedzovať, s výnimkou uspokojovania základných potrieb.
4. Súčasné zasahovanie človeka do prírody je neúnosné a situácia sa rýchlo zhoršuje.
5. Život a kultúra nijak neupíjajú podstatným znížením počtu obyvateľov. Dobrý stav prírody sa bez takejto poklesu neobide.
6. Podstatné zlepšenie životných podmienok není možné bez premeny politiky, lebo tá ovplyvňuje ekonomické, technické a ideologické štruktúry.
7. Ideologická premena spočíva v uznani predovšetkým kvality života (ktorej podstatou sú hodnotné situácie) a nie životnej úrovne. Treba upustiť od klamlivej viery v potrebu rastu hrubého domáceho produktu.
8. Kto sa s uvedenými bodmi stotožní, má povinnosť priamo, či nepriamo sa zúčastniť pokusu o presadenie nevyhnutných zmien.

EARTH FIRST!

Predstav si. Ak ti niekto vyvalí dvere so sekerou, ohrozuje Teba a Tvoju rodinu a chce vylipiť Tvoj domov a ukradnúť čokoľvek sa mu zachce, spácha podľa zákona aj morálky zločin. V takom prípade máš právo brániť sa všetkými prostriedkami. Divočina, tá trocha, čo sa ešte zachovala je v súčasnosti pod rovnakým tlakom a útokmi. S buldozermi, motorovými pílmami a dynamitom prichádzajú medzinárodné diviarske, ťažobné i dobytkárske spoločnosti o krajinu všetko, čo môžu zobrať preč. Divočina je domovom našich predkov, všetkých živých bytostí. Je to obydlie takých veľkolepých tvorov, ako je grizzly, orol, alebo kondor, los vik. Je to aj náš domov. Znamená to pre nás viac ako výdobytky, veľkolepé ľudskej civilizácie. Ak je divočina náš domov a je ohrozená inváziou, plienením a deštrukciou a to naozaj je, máme právo ju brániť. Sme oprávnení ju brániť v mene vyššieho, morálneho zákona.

Myslím si, že permakultúra je jedným zo silných spôsobov ako zachrániť tento svet. Samozrejme nerieši všetko, ale ukazuje možnosť užiť sa aj v krajinách kde je veľké preľudnenie (to však neznižuje potrebu výrazného zníženia počtu obyvateľstva a navrátenia miesta

pre divú prírodu) a svojou sebestačnosťou podkopáva silu nadnárodných spoločností, medzinárodného obchodu

Ondro

Studnička

Občas sa stane, že človek zapadne do sveta svojich myšlienok. Stratí kontakt s okolitým svetom a uzavrie sa sám do seba. Keď sa to stane mne, hľadám únik z civilizácie. Idem tam, kde budem sám, ale sa sám cítiť nebudem. Utečiem do lesa. Nedávno som opäť siahol na dno svojich duševných síl. V jednom malom-okamžiku mi unikol celý zmysel života. Je to zlý pocit. Náhle človek nevie prečo ďalej šlapať tento svet. Všetko prekizava pomedzi prsty a na čo siatne, to skazi. Pohybuje sa v mravenisku ľudí a napriek tomu je úplne sám. A vtedy som urobil to, čo bolo mojim zvykom. Všetko zahadzujem za hlavu utekám najbližším autobusom do lesa. Nevieť prečo, ale vždy v krásnej vlni ihličia prídem na iné myšlienky a pocitom úľavu. Strácam ubijajúci pocit nevoľnictva. Niečo pekné skončilo tragédiou a ja som bol ako troska korabí rozbitého na útesu v rozbitom mori. Bolo otázkou času, kedy podľahnem a klesnem z útesu do bezodného mora zabudnutia. Bol zamračený jesenný deň. Nedávno pršalo. Všetko bolo podmäčkané. Na lúčkach u potoka visel mierny opar roztriestených kvapiek dažďa a lesné ticho. Kráčam po úzkej cestičke medzi fhami a mohutne rastenými smrekmi. Pod veľkým koreňom sa na svet vyvalila čarokrásna perla. Malá studnička priehľadnej vody. Lákala. Musel som pokľaknúť a pomalým pohybom skláňam tvár v úsrely nehmataťnej hladine. Už neviem prečo sa to stalo, ale viem len, že z ničoho nič sa predom mnou otvoril celý svet. Ale svet iný. Pre mňa neznámy. Nikdy na to nezapudnem. Zazrel som svoju tvár v čirej vode studničky. Myšlienky sa mi začali prúdiť tým správnym smerom. Vtedy som pochopil to, čo bolo v mojom vnútri už dávno. Ale až teraz to vyplávalo na povrch. Pochopil som, že tá tvár na hladine studničky, medzi koreňmi v hustom lese, prevonanom miazgou a nedávnym dažďom, že tá tvár tam patrí. Že les a príroda je to, čo mi chýbalo a je to, čo mi vŕti chuť žiť. Uvedomil som si, že ten obraz mojej tváre v studničke bol skôr, než som prišiel. Bol tu už dávno. A len on ma lákal pri potiažach sem medzi stromy. Tá tvár v studničke patrí lesu. Od tej doby ma môže stretnúť v lesoch s otvoreným srdcom pre všetko krásne. Za nejaký čas som stretol dievča. V jej očiach bola zakliata studnička. Vábila. Naklonil som sa a než sa pery dotkli pier, zahliadol som svoj svet v jej očiach. Mój svet do ktorého už patríme dvaja.

Plech

ČAS

A predsa - čas uháňa. Je v dnešnej dobe možné nenechať sa ním uniesť? Je normálne, že na to aby mal človek hektár pôdy, kde by vlastnými rukami postavil dom a žil v súlade so Zemou, treba spraviť toľko vecí zbytočných, nechcených a hlúpych? Len preto, lebo niekto si uchmatol právo vlastníctva na všetko? Kofki hodnotí ľudia, cillivé osobnosti, ktoré chcú niečo urobiť pre svet, pre Zemi, pre život, kofki z nich zovsedneli, dostali sa do závislosti od technickej civilizácie?

A čas uháňa. Uháňame spolu s ním. Vynašli sme presýpacie hodiny - pomaly padá jedno zrnko za druhým. Niekedy ich zabudneme otočiť - jedna nula pre nás.

Máme prvé hodinky - veľká radosť - ručičky sa pomaly posúvajú. Aj tie občas zabudneme natiahnuť.

Vefactení páni s hodinkami na retiazkach sa prechádzajú po uliciach. Z času na čas sa na ne pozrú a vravia: „Máme čas.“

Pridali sme sekundovú ručičku. Čas zrýchľuje. Minúta je už 60 sekúnd, hodina 60 minút. Začínajú sa ponáhľať. Stále častejšie hovoríme: „Máme málo času.“ „Nemáme čas.“ Všetci, takmer všetci nosíme hodinky.

Máme elektronické hodinky - idú, kým sa nevybijú baterky. Netreba ich natahovať. Sekundy, desatiny, stotiny sekúnd, čas v rôznych častiach sveta - všetko v jedinej malickej elektronickej príške. Už sa lakmer vôbec nezhováráme. Divíme sa na hodinky, prerušujeme vetu v polovici, vravieme: „Už musím bežať.“ Deň kúsokujeme na úseky, hodiny, minúty, sekundy... Všetko v našom živote je teraz zoradené až do poslednej sekundy. Niet času na spontannosť, na plač, či smiech. Dokonca aj na milovanie máme vyhradený čas: od-do.

Čas je choroba, jedna z mnohých chorôb našich čias, ktovie, či dokonca nie tá najhoršia z nich... Nie je to príčina všetkých ostatných chorôb?

Robert Borowski

Protí múru

Svet je niekedy krutý. Keď je niečo príliš krátke, zväčša je to aj príliš krátke. Potom prichádza smútok a bolesť. Rozhodne by som ale nechcel skončiť ako tá biela stránka papiera. Síce číslá a nepoškvinná, ale prázdna. Možno som idealista, naivný optimista, alebo iba blázon. Nikdy by som sa však nechcel sľat takým, ako je to, čo ma obklopuje. Chladný betón - tvrdý a studený. Môžu zmeniť mój životný priesor, spraviť mnoho umelého, elektronickeho a studeného. Jedno mi však vziať nemôžu - moje srdce. Pokiaľ v nás je aspoň trochu citu, je šanca pre budúcnosť. Možno sa časom obaluje stále hrubšou škrupinou, ale stále existujú škárky, cez ktoré sa derie von. Dikí ti, že si mi ich pomohla nájsť. Nenechajme zabiť v sebe to posledné, čo nás robí skutočnými ľudskými bytosťami

Ondro

Wielki Jacek w młodości radował z łobule bry, młotem Jacek ją
brwał. A ciliem radował i teraz, gdy ją prosto łobule pisał, tak
donosił tenże w wielki chłiwý brzołkowie. Wzorniecznie on sę
dawałowi kłopotem w łobule sę, że sę on i łobule a nie łobule
wielki - ję chłiwým łobule. Niejako łobule ję pórłłł łobule
radował, deplawa, uszawem, podłaním kury, młotem, łobule,
hrou na wesołowi kłopotem.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

1. The above-mentioned Party has no political influence by itself, but it is a party of the working class, which is the basis of the Party's political influence. The Party is a party of the working class, which is the basis of the Party's political influence. The Party is a party of the working class, which is the basis of the Party's political influence.

[illegible]

Ali piti kaj nadaroma, jonsin badnot pozorajti j nje m-
 nje. J tjezaj j jone ko vprizajti ovojti habslovo, kje-
 vti-ali vpriziti ali-ali jone. Dne ko ovojti jti-
 vti-ali jti-ali, j ko hrozi-ali ovojti ko by vpriziti vpriziti
 jti-ali-ali jti-ali. Ali-ali ali-ali ko ali-ali-ali jti-ali
 vpriziti-ali-ali jti-ali, j ko ali-ali vpriziti-ali ali-ali

m napelci chleba. Rejčičtělj pokoj v duši. Inac ja to
třel, z obkupu chleba za rannou vydělnou peníze se br
dost nerodí.

[illegible][illegible]

Samoánek Tuiavil o bielom mužovi

Domaďodce menomí Tunivii na súostroví Samoa v Polynézii. Po svojom návrate z cesty do Európy v dvadsiatich rokoch fotolo slonovú rozprávku a kameňového ohnišťa o živote bielych ľudí. Bolochov niekedy domaďodci označovali slovom Papalagi, čo znamená Posol Veľkého Duha. Pretože prvý biely misionár priplával k ich ostrovom na loď s bielou plachtou, ktorá sa tak zdala ako diera v lodi.

(Beloch) dokáže robiť rozne triky. Vie byť rybou, vlakom aj krtkom, ktorý žije pod zemiou. Na kovových kolesách pod nohami predbehnne cválajúceho koňa. Má veľké ciny na plavanie po vode a iné na potápanie v hĺbkach mori. Papalagi používa viaceré mačety na rezanie dreva na kusky a lieto mačety za nikdy neunavujúceho. Strojie lie najsilnejšie kmena delia tak ľahko, ako rozlúskne matka deňom ovocie taro. Keď zaspievaš pieseň, biely ju zachyti a po chvíľke ti ju dá na čiernom kružku. . Biely siahá rukou na veľké more a jeho nohy predstavujú viaceré aj mraky. Ucho belocha dokáže počuť tam v Európe, čo my si šeptáme tu na Upolu. Radím vám ale, aby ste sa nebáli silných strojov Papalagiho. Veľký Duch je silnejší! Vo svete jasného slnka Samoy je predsa vidieť, že lieto divý bielych sú ten hračky, občas nebezpečné, ale aj tak ten hračky, pretože neexistuje nič čo srazil biely, čo by mohlo porovnávať s mocou divo. Veľkého Ducha...

Clovek vie mať rád len to čo vyrobila jeho vlastná ruka. To, čo vyrobila železná ruka stroja, človek nemiluje. Predstavte si, bratia, čo by vám bolo do ľaví vyrobenej takou sludenou, bystlou bez krvi za pár chvíľ, ale bez vašej pomoci? Stroje sa nevedia sjať, ani sa nevedia rozplakať! Je ľahostajný Vec, ktorú vyrobí, je tiež ľahostajná. A to je základ kľúčty bielych ľudí. Papalagi kŕmi krvou a mliekom niečo, čo mu rodí mŕtvé deti

Bôh povedal: Ty budeš vtákom, ty budeš rybou, ty budeš stromom. Ale Papalagi to chce inak. sám chce byť vtákom, sám chce byť rybou, neprestávajúc priitom byť človekom. Na koni prebehnem cez dedinu rýchlejšie ako bez koňa, a rýchlejšie sa dostanem do cieľa. Ale vtedy toho po ceste veľa nevidím. A nikdo ma k sebe nepozve. Nejde predsa len o to, aby sme dosiahli cieľ. Papalagi chce byť bez prestávku už u cieľa. Veľšina strojov mu to má uľahčiť. Ale len čo sa dostane na jedno miesto, už ho vola druhé. A tak sa Papalagi ponáhla životom bez oddychu, stále dopredu, sláše za zmenou, s očami uprenými ďaleko pred seba. Čo tak poháňa bieleho? Poháňa ho strach pre smrťou. Prielože biely, ktorý zkonštruoval toľko dobrých strojov, nepostavil stále ten najdôležitejší – stroj, ktorý mu bude do nekonečna predlžovať život... Papalagi nemá čas. Čas sa dá pokazyť akouienie výroby plátna. Biely človek sa rodí s dobrým, nepotrháňým, celým časom, medzi východom a západom slnka, medzi deťstvom a starobou a hneď nestácil ešte ani vyrásť od zeme, začína ho deliť, stíhať, mernáť, zošívaf, znovu deliť, ztiacať a vyhadzoval nepotrebné odslizky. Dospelý prikladajú deťom k ušiam malé kovové strojčky, aby svoje ratole či nabádali k čítaniu a deleniu času. Sú to malé aj väčšie slojčky – lie najväčšie človek umiestňuje na vysoké veže, aby boli odvsadial dobre vidieť. Po určitom čase takyto stroj začne robiť hluk. To kričí duch bojajúci s kôvom v srdci tohto sloja. Keď hluk prestane, Papalagi vzdychá: zase odbila jedna hodina môjho života.

Hovorím vám, bratia, je to akýsi druh choroby bielych. Povedzme, že niektorý z nich má chuť poležať si na sinku, alebo sa prejsť na lodke alebo so svojou ženou. Nejde to? Zlady sa neodtrhne od „práce“, pretože je mu „škoda času“. Bielym je na všetko „škoda času...“ Strácajú život, aby si zarobili na čas. A strácajú čas, aby si zarobili na život... Biely človek sa nahaná, aby rozšíril, predžil a prežil svoj čas. Zapíchal do tejto úlohy väčšinu svojich strojov. A píše sa tak namáha? Zdá sa mi, že sa mu čas vymýka z rúk ako lyba. Pretože Papalagi čas prišli kráviť. Čas mu ubíha a biely ho nahaná a poľnáha, nedá mu oddychnúť. Čas musí stáť u bieleho, musí pracovať, musí niečo hovoriť alebo spievať. Ale keď čas je tichý, čas miluje tichú radosť, keď sa pohodí na rohučku, musí Papalagi nerozumieť času, nevie ho používať, zachádza s ním na veľmi divné spôsoby.

Naprávčiou chorobou bieloho je neustále myslieť. Duch bielych ľudí je ako vysoko-plápolajúci oheň alebo ako stále naplnená udica. My z ostrovov vzbudzujeme v Papalagiim našim myslením veľké pofutovanie. Biely nedokáže myslieť! Nemyslenie, žitie všetkými časťami tela je pre Papalagiho veľmi ťažké. Keď zasvieti slnko, biely poznámena „aha zasvietilo slnko... Ale veď nejde o to premýšľať o slnku, ale ležať na slnku. Múdri samoedné prijíma teplo do seba nie hlavou, ale rukami, chodidlami, stehnami, brušom. Necháva premýšľať o slnku svoju pokožku! Veď ona

Je možné aby sa internet naučil myslieť, aby sa stal prvou umelou inteligenciou na svete? V súčasnej dobe sa rýchlosť počítačových procesorov zdvojnásobuje každých 13 mesiacov. Rozsah siete vzrastá na dvojnásobok každý rok. Ako dlho bude trvať, než si taká kapacita vyvinie vlastné vedomie a inteligenciu? Umelá inteligencia môže byť omnoho bližšie, ako tušíme. Vedci vedú vášnivé diskusie

názoru niektorých vedátorov ako Borg zo seriálu Star Trek, známy počítač, v ktorom je hybrid človeka a stroja. Vplyv vedecko - fantastických filmov sa nezaprie. Existujú viero-
hodné správy, že výskumné tímy, zvlášť potom v prísne
utajených laboratóriách amerického vojenského letectva,
naozaj pracujú na nových možnostiach prepojenia ľudí a
strojov. Piloti bojových letúnov už skúšali vizuálny displej,
ktorý premieňa informáciu o lete a
situácii priamo na ich očnú sieťnicu.
Nedávna fáma, ktorá bola okamžite
popretá, že japonská firma Sony má
tajné oddelenie zaoberajúce sa
dlhodobým výskumom, ako vytvoriť
psychicky schopnejšiu mladú gene-
ráciu, už bola naozaj len krôčikom
od filmových hororov. Nejedná fáma
v minulosti sa však stala skutoč-
nosťou, takže nič nie je úplne vy-
túžené.

vybrané z článku *Budúcnosť internetu* (Focus)

Vybral som niekoľko veľmi zaujímavých názorov na prírodu, ekológiu a pod. Chvilkami ma doslova dojali. Všetky posúďte sami. Myslím, že to nepotrebuje komentár.

...Na ďalšiu otázku, ako chce KDH presvedčiť občanov a svojich voličov, že problematika ochrany životného prostredia je dôležitá, odpovedal poslanec NR SR Gabriel Palacký: KDH musí presvedčiť všetkých občanov, že životné prostredie je vlastne ochranou súkromného majetku, ktorý má vtedy väčšiu hodnotu, ak sa nachádza v čistom a zdravom prostredí. Vo všeobecnosti však občania politikom neveria, preto musia hľadať ľudí aj z mimovládnych environmentálnych organizácií (MVO), ktorí majú dôveru ľudí a vedia veci lepšie vysvetliť.

Pravica o ekológii - denník PRÁCA

Znečistenie v skutočnosti nie je fyzikálnej povahy. Je to skôr mienka podporovaná určitými ľuďmi. Je to sťažnosť: Ty realizuješ svoj prospech tak, že prenášaš náklady spojené s jeho získaním na mňa (alebo na nás), ale my nesieme náklady produkcie znečistenia, pričom na to nemáš žiadne právo. Znečistenie sa teda neodstraňuje tým, že sa odstráni pôvodné životné prostredie, čo je rozhodna nemožné, ale tým, že sa vyrieši nezhody v oblasti vlastníckych práv.

... Továrenské kominy chrlia sadze, ktoré husto pokrývajú priľahlú štvrť. Aby boli ľudia ochotní v takej štvrti bývať, musia byť nejaké odškodnení (napr. nižším nájomným, či inými výhodami) za túto vadu komfortu bývania. Pokiaľ sa za týchto podmienok nastúhajú, potom: "....súhlasili so sadzami na ich okenných rámoch, takže to nie je znečistenie."

...Znečistenie životného prostredia je, aje keď milovník ruží pestuje svoja kríky a tým zasahuje do práv obeti ružovej alergie.

Děleko ja ovnu mladik od starce v halckaskych horach, ktereho jsm vjny navštívila. Připravoval mi zámky na zlato. V chládku měl státní šestrodobý. Státně zvedal v kci kyselejší zeň, povídala, ovčel tvoroh, mádlo, med, mláček. V zoh státní byl pytle, Mouška, hráček, šál. Na státní státní přilpnuce žluonka v jakési botiny, na země

[illegible][illegible]

Jan Nevrlý, z knihy Karpatské hry

Japonskí vedci pozorovali zhruba počas tridsiatich rokov chovanie opíc *Macacca Fuscata* v ich prirodzenom prostredí. V roku 1952 jedná mladá opica, ktorá žila na ostrove Koshima, objavila, že zemiaky sa dajú umýť v potoku (opice radi jedia zemiaky, ale neznášajú, keď sú pokryté hlinou). Naučila to svoju matku. Jej spoločníčky sa to takzdieť od nej naučili a ukázali to svojim matkám. V rokoch 1952-58 sa všetky mladé opice naučili umývať zemiaky a naučili sa to aj niektoré dospelé jedince. A potom sa stalo niečo nezvyčajné. Na jeseň 1958 iba niekoľká skupina opíc z Koshimy umývala svoje zemiaky. A odrazu jedného dňa, akoby náhľadom, do večera každá opica vedela umývať svoje zemiaky. Možno jediná opica spôsobila zlom a uviedla do pohybu energiu, ktorá zasiahla celé stádo. Najväčším škodom pre pozorovateľov však bola skutočnosť, že zvyk umývať zemiaky sa okamžite preniesol aj na ďalšie ostrovy a pevninu. Nová vedomosť, ni získani určitej sily, sa šírila priamo z vedomia do vedomia.

Mnohí sú presvedčení, že ľudstvo prežilo nesčíslné krátké kultúrne skoky prostredníctvom „stej opice“, vlastne stého človeka. Vo fosílnych nálezoch bolo objavené nespočetné množstvo dôkazového materiálu. Odkazuje na to náhle rozšírenie štýlu a komplexnosti ľudských kultúr pred 100 000 rokmi a všetko nasvedčuje tomu, že prvý veľký preskok - zhotovenie nástrojov a umeleckých návrhov - dokazuje objavenie sa nového faktoru v evolúcii. Zistilo sa, že jerné opracovávanie kramienkov. Podnietili tvorcov týchto skalných kresieb cudzi domia? Dost často prichádzajú vedci nezávisle bu vynálezy. Teória evolúcie je v tomto prípade bu totiž vytvorili nezávisle od seba v rovnakom

podobného tvaru sa v časovom úseku asi 10000 rokov rozšírilo všade, ponad stepi, pohoria a pralesy od Ázie po Afriku bez nadviazania styku. Ako môže byť vysvetlená zarážajúca podobnosť jaskýnných a skalných kresieb rozličných svetadielov, napríklad medzi kresbami v pohorí Tassili na Sahare a v austrálskej oblasti Kimberley, v brazílskych jaskyniach Varzelandia, ruských kresieb pri Fergane a jaskýnných maľieb v talianskom Val Camonica?

Podľa všetkého existujú určité kolektívne vedomia, či už určitej skupiny, druhu, oblasti, ľudstva, Zeme. Myšlienka to nie je nová pôvodným prírodným národom a v súčasnosti sa ňou začínajú seriózne zaoberať aj niektorí vedci. Nenaznačuje to nič menej, že evolúcia nie je len výsledkom náhodného výberu a genetických mutácií, ale skôr vývoj určitého druhu závisťého od každého jedinca. Vysvetľuje to tiež prenášanie vrodených inštinktov a mnoho ďalších vecí. Čo z toho však vyplýva pre nás. Nielen, že činy každého z nás prispievajú k určitej zmene a sú dôležité, ale hlavne to, že zmenou nášho myslenia a konania môžeme prispieť k celkovému vývoju ľudstva. Takže staň sa práve TY

Onpro

Ako najčastejšia zareagujeme, keď nám po ruke lezie mravec? Napadne nás, že by nás mohol štipnúť. Pravdepodobne ho podvedome do seba zhraseme, alebo niekto ho aj pripučí. Sme ale naozaj my tým ohrozeným, tým čo sa má báť. Veď ten mravec je tak malý! Oproti nám, ak ho strasieme, tak padá z obrovskej výšky. Môžeme ho tiež veľmi ľahko a bez rozpakov zabíť. On je tým čo je ohrozený na zdraví, alebo dokonca na živote. Prečo sa ho potom bájme. Nie sme smiešni v tej svojej nadutosti pánov tvorstva? Čo takto ho nechať liezť, alebo ho zložiť na zem. Alebo odohnať komára, miesto toho, aby sme ho zabili. Aj tak nás tým že zabijeme niekoľkých komárov nebude štipať menej. Je treba naozaj hysterické zachvaty niektorých ľudí ak vydiať, alebo na nich padne pavúk, či chrobák. Konajme naozaj ako najinteligentnejšie zvieratá na tejto Zemi.

Onora

Hľadanie nie je potrebné, smrť vedie k ničomu. Všetko je jedno, preto buď šťastný - a sice teraz. Ľáka je jediná skutočná vec tohto sveta, pretože je Vše-jediná. Paradox, Humor a Premena sú jediné zákony. Neexistujú žiadne problémy, žiadne neboli a nikdy žiadne nebudú. Povstať k boju, oslobodiť sa od svojho hlbokého záhad starosti za seba a cíť sa na tomto svete príjemne. Nepotrebuješ sa stavať životu na odpor. Chci jednoduchého len svojho dobro. Otvor oči a pochopíš, že si oveľa viac ako si myslíš. Si svet a kozmos. Si jediniec, ale aj celok. Všetko je nádherná hra Boha. Prebudi sa a nauč sa opäť smiať. Nerob si starosti, buď jednoducho šťastný. Už si slobodný...

ŽIVA

Živa je najčastejšie označovaná ako bohyňa životnej sily. Živu, životnú silu (dnes ju mnohí označujú ako „vesmírnu silu“, ktorá sa v okolí bytosti javí ako bioenergia“), ovládali naši predkovia aj vedomým spôsobom. Dychové cvičenia staroslovanských kňazov speli práve k nahromadeniu tejto sily a k jej vyladeniu. Cílové účinky živy po nahromadení v srdcovom prameni sily sú dochované v množstve ľudových piesní a povestí, v slovenskej kultúre sú dochované aj zmlenky o ovládaní tejto sily bojovníkmi, ktorí ju sústredili v piesom prameni sily. Nie náhodou sú pracky, či nákončia staroslovanských opaskov neraz umelecky zdobené a dôležitosť tohoto prameňa živy posilujúceho silnú vôľu je aj v novších dobách. „My, čo sme naučení chodiť v takom opasku vieme, že je to dobré na silu“. Povedal mi pred rokom starý bača zo Sliacov. Ak ktorúkoľvek „čakru“ (kvet, či prameň živy) obalíme opaskom, alebo hoci kúskom látky, posilníme ju.

Dnes keď väčšina ľudí žije v rozpore s prírodným poriadkom, má táto väčšina ľudí málo živy. Väčšina ľudí má preto ťažkosti s chrbticou - kanálom Živy a iné neprijemné spríevodné javy uponáhľanej spoločnosti. Tu nepomôže donekonečna prebúdzajú živu len v pohľavných ústrojoch, to neprináša súlad. Nepomôže ani prebúdzajú živu neustálym násilím v spotrebiteľskom akoby umení. Muži sú mľandaví, ženy sú vyštavené, deti sú zatvorené. Mnohí to považujú za kruté a nespravodlivé, pretože oni si túto spoločnosť nevybudovali. Lenže nie je to až také nespravodlivé, pretože každý má právo voľby základných životných podmienok (okrem detí), aj keď ho každý nevyužíva. Ľudia a vyšším vedomím a následne vedomiejším správaním žijú s väčším množstvom živy. Je pochopiteľné, že vedomí ľudia považujú živu za posvätnú, ako ju cítili aj naši prapredkovia.

PRÍRODNE ŽIVLY

Uctievanie prírodných živlov oddávna bolo súčasťou prírodného vedomia. Na Slovensku je zjavné podnes. Matka Zem v ľudovej slovesnosti, obradné polievanie vodou v čase Svätien jari (dnes označovanom ako Veľká noc), preskakovanie slivratových (janských) ohňov, vzduch, vietor a dych v ľudovej slovesnosti a ľudových duchovných obradoch sú len jedným z množstva prejavov prírodného vedomia Slovincov a Slovákov, skrytého aj otvoreného. Uctievanie prírodných živlov samo osebe už znamená určité rozšírenie vedomia, ale nemusí vôbec znamenať jednoznačnú cestu k prirodzenosti a súľadu. Napríklad - vefa európskych národov uctievalo oheň. No zabúdalo na vodu. Mnoho germánskych kmeňov tak vo svojom duchovne vyhnalo svoju povahu do útočnej polohy a dodnes znáša následky tejto nerovnováhy. Sloveni, podobne ako ich duchovní príbuzní Indovia, uctievali posvätný oheň. Uctievali však aj zdánlivo protichodný živlo - vodu, bez ktorej by nebola možná duchovná rovnováha človeka, či národa. To je pomerne málo známe skutočnosť v živote nášho národa a je načase osvedčiť ju. Uctievanie vodného živlu pretrvalo dodnes nielen v obradoch, ale i v našej povahe. Kým duchovný oheň sa v ľudskom duchu premieta ako pohyblivosť, vôľa, obrazovnosť, vyžarovanie, priebojnosť, duchovná voda sa prejavuje ako vyrovnanosť, mierumilovnosť, ladsosť, vnímavosť, citlivosť, schopnosť porozumieť vonkajšiemu svetu. Je zjavné, že dnes máme vo svojej národnej povahe prevahu vody nad ohňom. To je vhodná poloha v dnešnom meniacom sa svete, pretože nám zabezpečujú dostatočné vnímanie. No je vhodná len kým nevytlačí vnútorný, duchovný oheň, preto je z dlhodobého hľadiska nebezpečná. Vyhasnutie ohňa by mohlo znamenať smrť, teda zánik národa. Naši predkovia vedeli vždy udržať rovnováhu vody a ohňa, preto nielenže sme prežili, ale prežili sme vyše tisícročí bez toho, aby sme ničili a napádali iné kultúry. Takéto niečo sa stáva vo svete len vinimčne.

Rovnováha medzi vodou a ohňom je podstatná v tomto svete. Je to rovnováha tak duchovná ako hmotná. Ako málo by stačilo na jej porušenie. Napríklad keby sa Zem priblížila bližšie k Slnku. Alebo keby sa vzdialila. Ale také niečo sa obrazne povedané už deje. Ľudské bytosti na Zemi spôsobujú prevahu ohňa nad vodou. Oheň - to je nadbytočná výroba a súbežne obrazné i skutočné spalovanie nadbytočných hmôt, ale o tom neskôr. Priveľa ohňa - to je aj uctievanie násilia. Rovnováha ohňa a vody sa stáva otázkou nášho života a smrti. Keď nechceme po silnom porušení tejto rovnováhy strádavo spařovaní a splavovaní, je načase uvedomiť si hlas prírody. Pri tom všetkom je zaujímavé, že tvar plameňa a tvar vodnej kvapky je rovnaký. Rovnováha vody a ohňa však nie je jedinou podmienkou súľadu bytosti a spoločnosti. Je tu ešte jedna os praksiža - spojinka zeme a vzduchu. Zdáju sa tieto živly málo výrazné? Áno mnoho ohňa môže spôsobiť spálenie, málo zase omrzliny. Mnoho vody utopenie, málo smrť smädom. Vzduch však nie je o nič slabší - primálo vzduchu môže pre ľudskú bytosť znamenať udusenie, silný prúd vzduchu môže človeka schyťť a zabíť. A čo Zem - trepľivá a nenápadná maťička? Koho do nej zahrabú, najskôr sa udusi. A kto je schopný žiť bez zeme? Krátku dobu, aj keď podstatne dlhšie, ako bez vody, vydrží niektoré bytosti na vesmírnych lodiach. Lenže - po návrate, alebo už aj pred návratom, majú všetci duševné poruchy. Stačí si preskúmať ich životopisy. A to ešte boli obklopení predmetmi a stravou, ktorá je súčasťou maťičky zeme, stačilo, aby oslabila zemská príťažlivosť a bolo po rovnováhe. Tak je to aj v duchovnej rovine. Prilíš vefa zeme v ľudskú povahu aj spoločnosti znamená zaťatosť a nepružnosť, prilíš vefa vzduchu zas nestálosť a pochabosť. Prilíš málo zeme znamená zrútenie sa základov spoločnosti, prilíš málo vzduchu zas uzavretosť. Dnešný európsky svet trpí odtrhnutím sa od zeme a prebytkom vzduchu, preto je udržanie zemského živlu v našej spoločnosti vyrovňavajúcim prvkom a podobne, ako dostatok v Európe nedostatkov duchovnej vody, tvorí vhodnú pôdu nielen pre rast nášho kmeňa. Naše ctenie je však dôležité nielen z hľadiska sebaopätverenia, ale aj z hľadiska potvrdenia nášho miesta pod Slnkom.

Sloveni, Slováci vedomie zdávali poctu prírodným živlom - Zemi, vode, ohňu a vetru (vzduchu) „obetovali“ - napríklad omrvinky z rastlinnej stravy, čím sa aj v ich vedomí uzatváralo kolo hmoty aj živy. Tieto štyri hlavné prírodné živly sú jedinými nevyhnutne potrebnými drogami pre ľudskú bytosť. Aj keď - v skutočnosti sú vlastne tej istej podstaty - sú rôznymi skupenstvami jednej životnej sily - živy. Ale o tom neskôr.

Dnešná skutočnosť je ďaleko nebezpečnejšia, ako v časoch niekdajšej živej nerovnováhy koristníckych nájazdnikov. Dnes hrozí, vlastne už sa uskutočňuje nebezpečná hra s týmito živlami. Zem je zamorovaná, podobne ako aj voda a vzduch, oheň je zneužívaný. Nastáva čas, keď viac ako inokedy je vhodné poznanie koreňov a ich významu.

z knihy Miroslava Švického Návrat Slovincov

Podarilo sa mi zohnať pár receptov, ako si urobiť niektoré veci sám, z prírodných materiálov. Verím, že vám aspoň niektoré pomôžu. Šampány, jogurty a majonézu mám odskúšané a došť sa mi osvedčili. K vyskúšaní ostatných receptov som sa ešte nedostal, ale môžu byť tiež dobré.

MYVANIE VLASOV

Mydlíkový šampón

2 pol. lyžice (30ml) na jemno posekaného koreňa mydlíce, alebo za hrst listov so stonkami
1 veľká hrst zvolenej rastliny (viď. Nižšie)
570ml vriacej vody

1. Vriacou vodou zalejeme mydlícu lekársku a zvolenú bylinku. Vyluhujeme najmenej 30 minút.

2. Precedíme a použijeme až po vychladnutí.

Na suché vlasy: koreň lopúcha, kostihoj, kvet bazy, šalvia, žihlava

Na mastné vlasy: nechtík, praslička, citrónová šťava, modrovka, levandula, mäta, myši chvosť

Proti lupinám: koreň lopúcha, rumánek, strúčik cesnaku, cibula, žihlava, materina dúška

Na zlepšenie rastu a lesku: nechtík, lipkavec, praslička, kvet lípy, žihlava, šalvia, potočnica

Vajcový šampón

1. V nádobe vyčistíme celé vajce.

2. Pred umytím si masu starostlivo votrite do vlasov a nechajte pôsobiť približne päť minút.

3. Vlasy si opláchnite v chladnej vode - ak je voda príliš teplá, vajce sa zráža.

(Vajcia, aj keď to vyzerá dosť divne, vynikajúco čistia vlasy a zároveň ich regenerujú a oživujú)

Oplachovanie vlasov po umytí

zmiešajte dve polievkové lyžice jablkového octu, alebo citrónovej šťavy s litrom chladnej vody a vlasy ihou opláchnite (treba po bylinkovom, aj vajcovom šampóne)

STAROSTLIVOSŤ O ZUBY

Mätová zubná pasta

Zmiešame 1 čaj. lyžičku (5ml) hydrogenu uhličitýanu sódného, živočíšneho uhlia, alebo práškoveho koreňa jahodníka a 2 kvapky oleja z mäty priepornej. Po kvapkách pridávame vodu, pričom miešame, aby vznikla pasta.

Zubná kefka

Koniec končíka trušiny jaskovej, alebo koreňa púpavy rozčujeme, aby z neho vznikla kefka a ihu suchame po zuboch a jemne po ďasnách.

Ústna voda

500 ml destilovanej, alebo minerálnej vody

1 Čl (5 ml) čerstvých listov mäty

1 Čl (5 ml listov rozmarínu

1 Čl (5 ml) anizového korenia

1. Dáme zavrieť vodu a pripravíme si zápar z mäty, rozmarínu a anizového korenia. Vyluhujeme 20 minút.

UPRATOVANIE

Dezinfekčný prostriedok na upratovanie

Zmiešame 6 kvapiek citrónovej silice (alebo neviem aké množstvo šťavy) s 5 ml alkoholu a vlejeme do 2 l vlažnej vody. Účinný je tiež rozmarín, borievka, šalvia. Vhodné na čistenie kúpeľne a dresu.

Čistiaci prostriedok na hrnce

Stonky prasličky sa v minulosti používali na čistenie hrncov. Drsný povrch zo silicových kryštálov umožňuje peľne vyčistiť hrnce a ponvice. Hrnce šúchame hrsťou suchých stoniek, potom ich opláchneme, aby sme odstránili zvyšné zelené škvrny. Došť dobre tiež čistí a odmasťuje papradie.

POTRAVINY

Mliečny jogurt

Zohrejte 1 l mlieka asi na 43 stupňov (nemalo by byť viac ako 45, lebo sa zahubia kvasinky v jogurte). Zmiešajte ho s trochu živého jogurtu z obchodu a nechajte ho dve hodiny kysnúť. Najlepšie je to v termoske, lebo sa zacová tá istá teplota. Potom ho dajte do chladničky.

Sójový jogurt

Môže ho urobiť buď z predávaného sušeného sójového mlieka, alebo si ho môžete urobiť sami. Večer treba namočiť 100-200 g sóje. Na druhý deň ju rozmixujeme s trochu vody. Ďalej túto kašu rozriedime, ale nie príliš. Povarime ju asi 10 minút a prieběžne z povrchu zberáme penu. Potom ju precedíme cez plátno (zostane nám drvina, ktorú môžeme využiť napríklad ako základ pre rôzne nátierky. Stačí ju zmiešať s nejakým rastlinným maslom, alebo sójovou majonézou, zeleminou a vhodne dochutiť. Fantázia sa medze nekladú. Niekedy som vytvoril naozaj zvláštne chute). Mlieko po scedení ochladíme na 43 stupňov a pridáme na liter dve polievkové lyžičky glukózy (alebo menšie množstvo normálneho cukru). To treba aj do kupovaneho sójového mlieka. Potom pridáme jogurt (neskúšajte to s predávaným sójovým, lebo je to kukuríčnym škrobom zahusťený podvod, v ktorom nie sú žiadne živé kvasinky. Na ďalšiu várku môžete použiť svoj jogurt). Kvasiť ho treba nechať asi 3 hodiny.

Sójová majonéza

Do malého hrnce nalejte asi 3/4 dl vody a počkajte, pokiaľ začne vriieť. Potom v nej rozmiešajte dve polievkové lyžice sójovej múky, a miešajte, aby vznikla hustá pasta bez hrudiek. Dáme ju pred zo šporáka. Potom do nej postupne primiešavame olej (asi 1,5 dl). Treba dlhšie miešať, pokiaľ sa všetok olej dôkladne nerozmieša so sójovou pastou. Dochutíme ju horčicou a soľou.

"Bídneme blokovat tuto cestu a ziaatí vykupne pokyn sa kazde auto nestane kvetinaom a kazda cesta nebude rozde-
na"

Brigitte Reclaim the Streets, Den svjeho Valentina 1996

My sa nepriehame s alternatívnymi melodiami dopravy pre teba do všetkých tých smiesnych nakupných centier, uradov a podobie. Nejdeme ti predavať listky na vzducholod, ponika alebo lanovku. Neveríme v zlepšenie verejnej dopravy. Nemame radi verejnú dopravu. Nenávidíme platiť za nu, cakať na nu, pozerat' z jej okien na špinave, anilami preplnené ulice. Bez premávky by mohli mesta ozit. Ak by bola doprava prekonaná aj oslobodená, potom by sa príroda stala prave tak neoceniteľnou. Jej nahradenie by poskyto obrovské rozlohy verejnej plochy uvoľnenej k vytváraniu miest zaujímavými a plnými mesta. Obrovské kruhové objazdy by sa stali znovu verejnými plochami so stromami a bublajúcimi fontánami. Široké diaľnice deliace naše mesta na kusy by sa stali pripravenými dopravnými tepnami, spajajúcimi spoločenstva, skor ako by ich rozdeľovali. Cesty by tam končili a my by sme vošli do ulíc. Možno by niekde mali kaniále pretnajúce ich centrá s ozdobnými mostami pre pesch a krásnymi vtákmi skakajúcimi okolo ľahí pri ceste. Keby sa aktivity stali plošne rozptyle-nejšie boli sme by neleni preorientovať sa na menšie veci. Ľuďom by to prinieslo vzájomné každodenné kontakty. Ulice by neboli puste, tak akoby sa vlastne stali nemožné poulične zhluky, vytvarala by sa dôvera medzi roznyimi ľuďmi a spoloč-
nosťami, reálny cieľ skor ako priaznie liberálne řešení. Všetko by to roblo realnou myšlienkou obecnej demokracie, ideu malých lokálnych oblastí priamo riadených ich obyvateľmi. Rady pracovníkov neprinášajú kontrolu nad produkciou, ak sa v továrni vyrábajú súčiastky, ktoré sa niekde inde skladajú do jehznaných strojov. Takisto ani v dnešných mestách obecna demokracia nedáva ľuďom kontrolu nad podmienkami ich života, ak sa musia zdržiavať niekde inde. Nahradenie premávky by, prinajmenšom, vytvorilo možnosť demokracie. Upustenie od dopravy by otvorilo cestu k jej oslobodeniu. Už žiadna obmedzujúca racionalita premávky, denného opakovania, časom, hospodárstvom a predovšetkým zabezpečením, už sa neuskutočňuje prostredníctvom spustoseňých nezrých-
prázdných prostredí, všetky cesty sa budú môcť stať radosťnými, ba dokonca ľahkosťnými. Každý pohyb bude moci byť blaznivou jazdou. Planky pred nojom oknom majú byť vyhubé, pretože vodičom sa proti nachádzať padavky na svojich kupolách. Je úžasné, že stávajú tak veľa času ostienimi a leštenými aut, ktoré robí každú vec v dosahu špinavou a zapachajúcou. Padavky nie sú neprijemnosťou. Autá sú neprijemnosťou. Bez aut by sme mali smieť všade Javory, Jelse - buky, radu temných smútkov namiesto Západnej cesty. Veľké duby namiesto Brentského obchvatu. Odkiaľ si myslíš, že pochádza kyslík? Z vyšších zasratých vyfukov? Tieto zmeny by neboli zarucené vzťahmi sa aut, ale potreba fyzického znení je zarucená vážim zachovaním pri jazdení. Nie je nič revolučné na niecom tak rozumnom, ako je odstránenie aut, aj keď by to mohlo priniesť revolúciu v likvidácii nadnarodne odetých záujmov, ktoré tomu bránia.

Rebélia proti autám.

Na rekaptuláciu mnoho ľudí nenávidí auta, ibaže o tom mnoho nepočujete, pretože je veľmi málo prepojenie medzi ľuďmi, ktorí nenávidia auta a ľuďmi, ktorí vlastnia noviny a televízne spoločnosti. Kampane proti autám, ich priestorovej dominancii, ich níceniu majú výhodu medzi súčasnými priamymi akciami. Na rozdiel od obchodných domov politikov a nukleárných rakiet, motorové vozidlá nie je pociťovať najst. Vec ktorá ich robí tak neprijemnými, ich tiež robí zraniteľnými: sú absolútne všade. Premávka nie je prave otázkou pri ktorej by sa malo jednalo o niereu reťoriam ako prispievá k bezpečnosti chodcov, mimoriadne kríčovky a podobne. Toto nemá byť tvrdenie, že reformisti nemajú dosahovať reformy. Ale reformu nenúdz vzťahuje politické síle. Cesta ako inštitúcia, ani nie síle Kapitálu, ktorému to slúži. Fakt, že určité obmedzenia na autách len slúžia k posilneniu a zlegitimovaniu masinier motorovej síly, možno ukázať na množstve "disfunkčných" príkladoch. Nevídneme rozdiel medzi "zelenými" autami a mými, medzi "zelenými" benzínom a jeho rival-
skými produktami, či ako medzi mizným rozdelením medzi "dobrou" a zlou jazdou. Nenávidíme autá, pretože sme chori pri pohľade ako je svet okolo nás rozdelený na kusy, svet, kde nemáme kontrolu nad tým čo robíme. Sme otrávení pozorovaním seba samých ako plnime povinnosti. Motali by sme sa ucastniť užívania si. Je rozdiel medzi sledovaním vyjavov života a skutočným žitím. Nastasie predsa len mnoho nenávidiacich autá otaca svoju nenávisť do úspešných, hromad-
ných, hravých priestupkov zákona aut. Napríklad, len vo Februári, v 17 mestách cyklisti zastavili premávku na pravidelných masových demonštráciach, tisícka bojovala proti stavbe Newburykeho obchvatu, zabil čo 5 ďalších proticestných kampaní naprieč krajnou okupovalo územie proti ministerstvu dopravy, autonobilové predvážacie haly boli napadnuté aktivistami v Glasgowe, kancelarie staviteľov ciest boli okupované vo Winchesteri, Londýne a Southamptone, 600 raveu-
júcich odporcov aut zabralo hlavnú cestu v Briglitone na Den sv. Valentina a 4 hodiny počúvalo žive skupiny, tucty bubení-
kov, blazno sa v gomovom skakacom hrade v strede cesty jedlo rukovú valú, hlasno a hojne vykríkalo "Smog not smog" (Laskajte sa, nie smog). Toto je rastúce hnutie buriace a rečiace proti autám. Ale ak naozaj opovrhujeme týmto systémom tak moc, ako to sami prezentujeme, ako by mohla niekedy snáď aj celá spoločnosť, ak nenávidíme všetko čo sa na ňom podieľa, ak sme takí nihilisti, že opovrhujeme nejaké bezvýznamné osamotené kampane s malými výsledkami a podporujeme len útok na všetky ich frontoch, potom prečo narazame na autá? Je to preto, že auto je symbol? Vystižný symbol to určite je, ale tiež je to fyzická realita. Ich neustála premávka je to, čo nám bráni radosť zo života. A môže to byť dokonca to, čo nám bráni v komunikácii s tebou. To je to, prečo chceme rozbiť tvoje okno: chceme preniknúť k tebe a ukazať ti, že je tu svet okolo nás. Chceme dociahnuť na teba, vyslobodiť tvoju ruku z otrockého riadenia a láskavo ňá vytiahnuť z ania. Skor ako vyreže benzín na sedadlo a posvietime si na ňu oskviu vec. Vďaka benzínu sa zrodilo a benzínom na aj zomrieť. Tak nehovor, že sme ňá neupozornili.

"Toľto všetko znamená pritis mnoho pre Kunda Mojseja. Bol ovaznený na ulici pred jeho beľhradským domom uličiac na autá so zekerou, kričiac "Prečo sa všetkými autami, so diabolými výfukmi!"

Mr. Social Control

PREČ SO VŠETKÝMI AUTAMI !!!

Úprimný a zanietený protest proti prebytku motorových vozidiel spolu s návrhmi na odstránenie tohoto stavu vo forme otvoreného listu všetkým motoristom.

Drahý Motorista,

Absurdita toho všetkého.

Tieto veľké kusy kovu ubližujú okoliu svojou vysokou rýchlosťou v obytných oblastiach. Sú takou hrozbou životu a zdraviu, že každá cesta nejakým iným prostriedkom je vyčerpávajúca vyhýbaním sa týmto obľudám. Sú jedným z hlavných dôvodov znečistenia uličností a globálneho otepľovania. Sú najväčším trhom pre naftové spoločnosti rozduchávajúce vojny. Ich hluk je hlukom mesta. Tieto autá sú tak významné pre organizáciu tejto spoločnosti, špeciálne pre organizáciu práce, že malokto z nich vidí niečo zlé na stále stúpajúcom množstve aut. Bránia sa pred nimi sa stava povinnosťou nás chodcov. Nie si to ty kto sa má zaslaviť, pozerat' a počúvať. Bezpečnosť cestnej premávky je jedná z vecí, ktoré sa deti učia. My všetci sme identifikovali naše záujmy s ekonomikou, ako sa hovori s ekonomickým rasom. Jedným z hlavných ukazovateľov rastu ekonomiky je nárast odbytu aut. Spravodajca oznámi krízu v odbýte aut s takým istým významom, ako pri štátske nezamestnanosti, alebo teroristickom útoku. Všetci čo utvárajú vzhľad mesta tvrdia, že to čo je vhodné pre vás vodičov je vhodné pre každého človeka. Je to len prejav všeobecnej domienky, že všetci zijeme v autom chránených jednotlivých jednokach a že

Vaše cesty, naše telá.

"Kde MX-5 vyniká je schopnosť zaliatinutia vodiča do činnosti, tak aby bol len časťou množstva pohybujúcich sa častí, všetky v totalnej harmónii. Zarad' rýchlosť a cesta beží okolo zatvorených dverí ako zjavenie"

V 1991 sa opýtal na konferencii Britských pisateľov deľektívk "Ako by sme niekoho zabili?" Bolo navrhnutých mnoho dômyselných spôsobov a mnohé z nich by boli naozajstnou záhadou: bodnúť cencúľom a pod. Väčšina ale ako najpraktic-
kejšiu metodu navrhovala zrazenie autom. Nielen zločinec by po spáchaní zločinu utekol a aj keď by bol polapený trest by bol pravdepodobne minimálny. Znepokojivo zhovievavý prístup k vražedným motoristom možno suvisí s rozporom medzi účelom justície a jej skutočnou činnosťou. Pri takýchto výsledkoch nie je hlavnou funkciou hrosov potrestať zločin, ale vytvoriť, upevniť a vycvičiť aktívnu triedu zločincov. Mnohá tejto subkultúry ale vytvára vedenie pre zbytok spoločnosti. Začíname sa báť výst' z našich ciel a začíname považovať dozorcú za ochrancu, miesto za uľáčovateľa. Kriminalita je predstavovaná v podobe, grázlov, zlodajov, autsajderov, ktorí sa prikradnú v tme a nie opitých obchodníckych gaunerov viacajúcich sa domov z oficiálnej party. Je to strach z autsajderov narišujúcich komformitu, strach obchodníckych gaunerov z rebelle. Tak sa zirážajúcim a prchajúcim vodičom nedostane publicita románových zabijakov. Ich obeť je už ale mŕtva. Fakt voľnosti miery trestu smrťouci vodičom je len jedným z nebezpečných premávky. Policií prehliadnu vzostup počtu zločincov ako "predovšetkým dopravné priestupky", zatiaľ čo ich ide tratiť mŕtvice z krádeží aut a blaznivého jazdenia. Policaisti si sťažujú, že by chceli chytať darebákov, ale "skončili pri cesných poplatkoch". Ojedinelé úmrtia pri vlakových nest'astiach sú na titulných stranach novin, nasleduje verejné rozhorčenie a demisia ministra dopravy, zatiaľ čo o najhroznejších cestných hromadných haváriach sa sotva nájde zmienka v tlači. V Indii je krava považovaná za posvätné zviera, ktorému musí dať motorista prednosť. Nikte vo svete nie je ľudské bytie podobne posvätné. Fakt, že nemožno prejsť cez cestu ak ideť vy je tak samozrejmy, tak všedný, že sa v tom nikto nevidí nič pochybné. Ale nebolo to vždy takto, boli časy keď sme boli na ceste v práve. Tak ako sa tolo prihodilo? Predstavte si svet, kde by ste museli kvôli nám vždy zaslaviť. Ako by sa vam to páčilo? A zaplatili by ste 20 000 dolarov za auto za takýchto okolností? Možno toto je kľúč k újomstvu. Možno by sme sa nemali pýtať: Ako môže spoločnosť tolerovať každoročné zmasakrovanie 5000 ľudí vo V. Británii, milióna ľudí celkovo? Možno by sme sa mali pýtať: Ako môže spoločnosť motoristov zničiť niečo iné? Pre nas je tento masaker jednou z mnohých tienistých stránok motorizmu. Pre teba je to jedna z mnohých výhod. Je to práve riziko jazdy, ktoré ňá vzrušuje. Považuješ svoje auto za formu slobody, pretože jedina sloboda ktorú si vieš predstaviť, je sloboda zabíjať a mrzačiť iných. Tvoj život je naplánovaný a ritualizovaný do posledných podrobností. Tvoj plán chodidku, tvoja hypotéka a tvoj sexuálny život je naplánovaný na desaťročia v predstihu. Je potom zvláštny tvoj hľad povzrušení z bezohľadnej jazdy? Nie je riadenie jedným druhom práce, pri ktorej sa obideš bez dozoru pozerajúceho sa ňá ponad rameno? Nie je to jediná vec ktorú vždy robíš pre svoje potreby, pre seba? Nie je to jediná čas ktorú zostáva pre teba? Može to byť to, prečo si tak agresívny keď jazdiš? Je to rovnako prejav zúfalstva, ako aj mužnosti? Mužovo auto hovorí veľa o ňom. Ale akonáhle sa dostaneš cez dopravnú zápchu vlečúcu sa krokovo rýchlosťou, máš už len krúček k nebezpečnej, erotickej rýchlosti prislubujúcej ukazat' sa. Ak je to pravda, potom si sa stal babkou. Stal si sa nebezpečným bez vzrušenia. Máš voľnosť ísť kam chceš. Stal si sa vyjadrením slobody, individuality ktorá je tak prirodzená človeku, že je

Prinenn mesta.

ciest " *Guy Debord-society of total Spectacle* 172 1967

na všech lidských aktivit v jejím dosahu."

John W. Dyrkman *Transportation in Cairo*. Scientific American September 1965

[illegible]

medatoro no priesloda na sukromny priesloda, napr. domy, zabytky

štátu napr. policajné stanice, úrady, výrobné priestory, obchody, vysoké školy

Policeba šoférovat'

V učilom smere je vami ale usadeuje napredne. Mnoho predmetov: Lat. Anglicky, dejiny, ...

zhoreli, priputani k plastovym sedadlam na ceste

Plémenná planéty

To zväčšenie vzdialenosti kde sa musí stavať, sa môže stať aj vďaka tomu, že doplnkový systém môže existovať len v stave sústavného rastu.

Povrch Zeme

drubú nemusí nevyhnutne nasledovať. Ak nie, ak napríklad povrch Marsu, alebo Venuše. Žanik nášeho

7. Ako sa musia ľudia niekde rýchlo dostať? Veď sa pozeraj na toto tvoje riadiť - tak miestumilovne drnie! Masína sa chce

1921

CYKLY ROKU A SVIATKY

Mozno sa pýtate, prečo je potrebné slaviť rôzne sviatky? Je sviatky, ktoré nám pomáhajú uviesť dovedomosti aj dejy v prírode a nachádzať s ňou nové učšie spojenie. Nie sú to nejaké vymyslené dni, ale vychádzajú z dejov v prírode ako napríklad slnéčného cyklu, ale aj zo smrti a znovuzrodenia v prírode. Prichádza slnka a podceňujeme všetko, čo deje v kruhoch, alebo v spirale. Ozakčovanie dňa a noci, mesačne a ročné obdobia. Sviatky nám pomáhajú naladiť sa na tieto prírodné cykly a deje od tých, ktorí sme svojimi životom v meste stále viac odtrhnutí a ktoré si často ani neuvieďomujeme. Slávenie a uvážovanie si týchto sviatkov nás zosilňuje s prírodnými silami. Taktiež nás soja so silou našich predkov, ktorí tisíročia tieto sviatky slavili a ktorí su v týchto okamžikoch s nami a davajú nam svoju silu a mudrosť:

ZIMNÝ SLNOURAT

21. December

Pre väčšinu národov vianoce súviseli so zimným slnovratom a zimnou slnkou. Tieto sviatky boli časovou zročením a jedinečnosťou života (narodenie Jažiša Krista). Prírodné okolo 5-6 decembra (sv. Mikuláš) prirôda upadá do hlbokého spánku. Ako keby sa všetky zručne pochody zastavili a všetko čaká na znovuzrodenie. Obrat nastáva na zimný slnovrat, ale s plnou silou sa prejavuje až 24. Decembra. Aj naskiel tomu že vládne tma zima zima zima. Predlžujú sa dni a všetko napiera životná sila, a je jedno či sa nazýva Boh, Veľký duch, Allah alebo inak. Toto obdobie zrodu trvá 12 dní (do 6. Januára). Traja králi! Počas tohto obdobia je však zvyšná časť na všetko živá a je zvyšné zjavenie. Preto aj ten večerný posol a večer nie je namieste drahé vianočné prejedanie. V týchto dňoch je potrebné nechať svoje telo a byť otvoreným k prebiehajúcej znovuzrodeniu a k posiatosti života. Významnou ochranou bolo imelo, ktoré je doteraz jedným zo symbolov vianoce. Je to rastlina, ktorá rastie a má plody aj v tej najtúhšej zime a symbolizuje príchod života. Je tiež dokazané že rastie v miestach zvyšného žiarenia a chráni pred nim strom na ktorom žije. V miestnosti v ktorej sa človek umelo podstatne klesne žiarenie. Okrajne tiež pôsobí dym. Po celom svete je známe očisťovanie sa dymom z určitých rastlín (napríklad šalvia, ceďer, ale aj kadidlo). Tu niekde je treba hľadať aj pôvod fajčenia.

HROMNICE

1. Februar

Hromnice predstavujú určitý prelom medzi zimou a jarnom. Onen čas, keď sa začína na Vianoce, klesá nábera silu. Je to sviatok nových začiatkov, zrodenia, prvej prory, sietia, prvej ľasky. Je to sviatok mlieka Matky, ktorá žije svoje deti plamenom života a ľasky. Je to obdobie, keď sa rodia jarná a tie domáce zvieratá. Bolo to obdobie očakávania jarn a Slnka. Je to čas rozčarovania sa ako sa uberať v nasledujúcom roku.

JARNA ROUNDOENNOST

21. marca

U nás sa väčšinou slavila na prvý spln po rovnodennosti ako Veľká noc. Je to obdobie, keď začína ziskávať prevahu svetlo nad tmou a začína jaro. Vláci začínajú klesať vajčká, zardok životu. Sú v zrychlovaní pevné spojenie a veľkou nocou ako symbol znovuzrodenia, nesmrtnosti a plodnosti. Pekným zvykom je malovanie vajčiek - každý slovak môže vyjadriť kresbou na vajčká prianie na nadchádzajúci rok. Niektoré bolo zvykom tieto vajčká zakopať do Matky Zeme. Byla oetované jedlo, popoľ z ohnisk, mlieko pre prírodné bytosti s prosbou o bohatú úrodu. Úplne iný význam malo veľkonocná

Vplyv mesiaca na prírodu je dosť badať. Asi najsilnejším príkladom je príliv a odliv. Mesačné fázy su niečo, s čím môže vedome spolupracovať, ale tiež byť ich neobdobrovojnými partnermi. Naladenie sa na mesačné cykly zvyšuje účinnosť nášho snaženia

NOU - Predstavuje začiatok, je to biologický príliv, keď je mesiac gravitácia najsilnejšia, vhodná doba pre sadenie, či počatie vecí, vrátane vnútornej sadby, po ktorej chceme, aby nasledujúcim cyklom vyrástla. Sú to niektoré predpoklady pre vysielanie liečivej energie. Je to priestor pre očisťovanie, oost, a pri ňom je užitočná samota. Vyníbate sa impulzívnym a emocionálnym výbuchom, či zadumanosťou.

PRVÝ ROSAR - je to obdobie nového zamerania a vhodná príležitosť o obnovu osobnej energie. Znamená sa starať o semená nového mesiaca a dávať pozor, aby pohyb pohyboval vchodli v pozitívnych formách

DORASTAJÚCI MESIAC prináša plody toho čo bolo zasiate. V tuto dobu su vnútorné oblasti osvetlené a dochádza k vyjadreniu tvorivosti. Je to čas pre veľké činy.

Tento kalendár som si urobil už minulý rok pre svoju potrebu, aby som sa lepšie orientoval v cykloch prírody, ktoré prebiehajú okolo mňa. Musím z vlastnej skúsenosti potvrdiť, že napríklad mesačné fázy ako spln a nov majú na človeka naozaj veľký vplyv. Parťat som zisťil, že akosi nie som vo svojej kóci, že aj spln, alebo dva dni strd soľnom, keď je tiež vplyv splnu veľmi veľký. V kalendári sú okrem týchto hlavných sviatkov a starých názov - mesiacov - niekoľko úvodných upravovaných našich podmienkami aj dátumy slnvy (biela krúžky) a novov (čierna krúžky) Mesiaca Verim, že tento kalendár a stručné vysvetlenie tých tajných temných ších sviatkov pomôžu aj vám

Podľa rôznych materiálov spracoval Ondrej

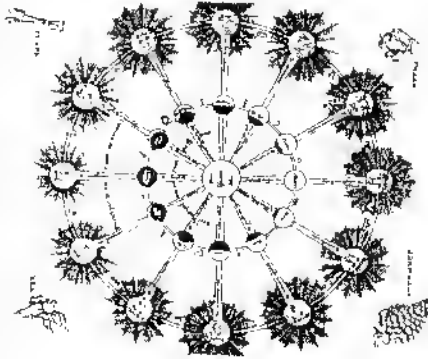
slnčarka a polievacka. Tak ako aj vo ľínskej saune sa

ľudia slňajú brezovými vetvičkami, tak aj na veľku noc málo toto šľabanie zbavovať dievky napriaznivej energie po zime a období tmy. Takisto voda bola po tisícročia používaná ako očisťujú prostriedok a to nielen v hmojnej oblasti, ale aj v duchovnej. Teraz však z toho ostáva len barbarska a násilná zabava „ovlivňovaných“ ľudí.

TURIE

1. Maj

Boli sviatkom plodnosti a začiatkom svetlej polovice roka. Doteraz je považovaný maj za obdobie ľasky. Je tiež sviatkom žániku a znovuzrodenia, v minulosti spaja-

ný sobelovaním za to, aby život mohol pokračovať. Doteraz sa začoňoval, zvyk stavania májov. Boli symbolom muzskej oodslavy, zasadenej do ženskej Zeme. Symbolizovali tak energiu medzi Zemou a Nebom, ktorý ustí v znovuzrodení jarný rast. Zvyk sa započalovať na kopcach varty. Tiež ukazka, že chrámom je celý svet a národné námi výbušné heslo. Na kopcach sme tiež očisťujeme vesmírnej síle. Tieto ohne sa preskakovali, aby sa ľudia očistili. Taktiež doozok bol prevádzkany pomeredra ohne. Prínášali sa obetiny za dobrú úrodu. Uctievali sa vodné toky a pramene. Súvisel s tým zvyk, že do Turic museli byť vyovstene všetky studničky. Volili sa tunici králi, čo je pravdepodobne pozostatok z dob, keď každá dedina bola nezávislou na nejakom štáte, alebo ríši. Tento zvyk ale pretrval až donedávna, aj keď skôr v symbolickej podobe. Turice su časom získavania sily a uskutočňovania našich prání.

MESAČNÉ FÁZY

SPLN - Saoba novu dochádza k naplneniu. Je to ideálny čas pre liečenie, snenie - je to fáza naplnenia a dokončenia. Pokiaľ ste v strase, spln no ešte viac zosilní, pokiaľ ste sústretaní, spln ho taktiež posilní - je to časová roznáncie. Ale pretože väčšina ľudí má plaziť k tej prvej meznosti, spln je obdobím ospalosti, nehoď urazov a samovrazd. Taktiež je vhodný oost.

CUVAJÚCI MESIAC - na jeho začiatku môžeme uvoľniť a rozotýliť energiu minulosti, čas pre zbavenie sa zatače tela i duše. Je to čas pre zmenu a rozhodovanie

POSLEDNÝ ROSAR - je to čas zabierania sa nasledujúcimi vzpomínkami starania sa a pripravu na obnovu, sviatky začiatok, ktorý priniesie nový mesiac. V tomto období su tiež zrysené prorocké schopnosti

LETNÝ SLNOURAT

21. Jun

Je to sviatok Slnka, ktoré je v tento den v svojej najradšej sile. Slnko tiež symbolizovalo ohra palenie v slnovratovú noc - Janske ohne. Tak ako vianoce aj letný slnovrat sa zvyklí slaviť 24. Juna - na Jana. Bolo tiež zvykom preskakovať vatru. So slnovratom súvisí uctievanie sífomu života (aj u indiarov sa tancoval na slnovrat). Tanec slnka oozio sífomu symbolizujúceho stred zemsu. Liečiva sila Slnka sa tiež spajala so zdanlivo prokladnou udržavajúcou silou vody. Boli pripravené dary studničkám a vzdávaná vďaka vode a Matke Zemi. Býlny zbierané počas slnovratevej noci majú rymočnú moc, ale treba ich zbierať pred svitaním i trmo sa v čas-achnu moc rosy)

DOŽIHNÝ

1. August

Sú začiatkom zosťupu Slnka a detou, keď sa zavrhuje sočenie Slnka so Zemou, keď dochádzajú prvé plody. Sú ale aj obob rapatia, keď sa už začínajú onasovať príchod tmy, ale ešte nie je všetka úroda zď strachou. V tento sviatok bolo zvykom navštevovať silne mesa, akými sú posiatne stromy, stromičky, stojace kamene, alebo vrcholy kopcov. Bolo zvykom prinášať obetiny z vdaky za úrodu. Boli to ale tiež čas slavnosti.

JESENNÁ ROUNDOENNOST

21. september

Je to výnimočný okamžik, keď sa nco su rovnako dlhé a my sa dozostavujeme, aby sme dožili do nadchádzajúceho zima. Rovnako sa zastavujeme aby sme pokračovali mimozemiu Slnka za dary a úrodu a tichosť pre svoju rodinu a spoločnosť. Ako prejav vdaky sa po zozbavení poliaci robia zvykú obetiny z tejto úrody. V tento den išlo tiež o znovupolnenie a znovuplneenie rodny. Čo to najvyšší čas na ukončenie latných prác

DUŠIČKY

1. November 1697.

Tento sviatok spada do konca žni a uzaviera pohohospodarský cyklus. Začína sa temna polovica roku. Je to čas, keď steny medzi svetmi su tenke a je ľahké komunikovať s mŕtvymi. Boli to čas duchovného kontaktu s našimi predkami a znovunajdenia on mudrosti. V tento sviatok vládne žiaľok a klam, strácajú sa predmety a bolo zvykom vychádzať v túto noc von len v zestrojení na zmlatenie duchov. Bolo vzdávaná česť a ponúkaná pohostinnosť mŕtvym predkom. Dobili sa posťiny z zohroznej úrody prídom oblo, aby nechali miesto a potravu aj pre mŕtvych. Dušičky su tiež soravným časom pre ukončenie, začiatok a zbavenie sa všetkeho prežitého.

1998

